

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm XVII

~ Savaşan melekler gibi, yıldızlar batı ufkunun ardına dalarken diğerleri yükseliyordu.

ve karşı yönden kovalamaya başladılar. Aralarında koca takımyıldızlar vardı. Kutsal Titanik oluşumları karanlık gökyüzünde yükseliyordu; ve Orion'un yıldızlardan oluşan kılıcının altında, yalnız bir çift kanat çırpışı gece gökyüzüne hükmediyordu. Rüzgar okyanusunda, Lazarus gökler ve yer arasında geçiyor, Fransız kırsalının üzerinde yükseklerde uçuyor, ilerliyor, yükseliyor ve alacakaranlık saatlerinin derinliklerine doğru yol alıyordu. Dünyanın engin ve sürekli değişen yüzü, sayısız ormanı, tarlası, tepesi, vadisi, deresi ve nehriyle, altından durmaksızın akıp gidiyordu. Ve tüm yaratılış onun yanından hızla geçerken, doğuya doğru göçü asla sarsılmadı. Bir keşiş bulma ve bir toprak sahibinin çoktan ölmüş bir rahibe verdiği ciddi sözü yerine getirme konusundaki sadık kararlılığı da sarsılmadı .

Ancak gökyüzü artık onun ilerleyişini hoş karşılamıyordu; doğu ufkunda yaklaşan şafağın ince, kırmızı bir çizgisi açıkça beliriyordu. Lazarus, aradığı dönüm noktasını görmeden önce gökyüzünden süzüldü . Uzakta, geniş ve kıvrımlı siyah bir şerit, ağaç tepeleriyle dolu bir vadiden kıvrılarak geçiyordu —açıkça Loire Nehri'ydi.

Manastırın birçok haritasından benzerliğini ve yakın konumunu toplarken, kendini nehir vadisinin kalbine sakladı ve orman örtüsünü taradı. Nehrin üzerinden ve ormanların yanından geçerken, keskin bir dönüş yaptı ve çalkantılı yüzeyinin tam üzerinde düz bir şekilde ilerlemeden önce kendini daha da alçalttı. Ve derin gölgesinde... Vadi boyunca Lazarus, kara damarı takip ederek Leon Körfezi'ne doğru ilerledi.

Kanatlarının arasında, nehir vadisini saran serin havadan yeni bir ürperti hissetti. Nemli hava, bataklık benzeri bir kokuyla ağır bir şekilde kirlenmişti: Çürümüş otların, çürüyen odunların, durgun çamur birikintilerinin, mantarların ve ölü ama yeniden nemlendirilmiş balıkların karışan kokuları, yakın zamanda yağan bir yağmurun habercisiydi. Lazarus, yaklaşan güneşten korunabileceği bir sığınak ararken nehrin doğu kıyısına yaslandı. Ancak, bataklık nehir kıyıları, üzerlerinde sarkık ağaçların yer kapmak için yarıştığı, aşınmış iki omuzdan ibaretti . Birçoğu cansız ve eğik dururken, diğerleri de yayılmış bacaklar gibi uzanan, aralarında sadece ıslak hayvan yuvaları sunan açıkta kalmış kökler gösteriyordu. Şafak sökerken ve görünürde bir sığınak göremeyince, adımlarını hızlandırdı.

Lazarus nehrin kıvrımını hızla döndü ve batı kıyısındaki bir kola göz attı. Loire Nehri'nden ayrılan dar bir kol, karanlığa bürünmüş ve birbirine dolanmış çalılıkların oluşturduğu perde gibi bir örtünün ardında neredeyse tamamen gizlenmişti. Sert bir dönüş yaptı, karşıya geçti. Nehir, çalılıkları yarıp geçti ve kıvrılmış dalları ve devrilmiş gövdeleri atlatarak çamurlu dere boyunca ilerledi . Altında, derenin durgun suları siyah bir ayna ve bir hatırlatıcıydı; hatta bir zaman ölçerdi. Yüzeyinde, gökyüzünün yansımalarının giderek artan kızıl parıltısına karşı karanlık bir şekilde yayılan ağaç tepelerinin silüetini gördü . Zaman kaybediyordu; güneşin affetmediğini biliyordu ; ve acımasız bir kararlılık ve taş gibi bir azimle Lazarus, Styx çölünün derinliklerine doğru ilerlemeye devam etti .

Dar su kütlesi, kıvrımlı bir ağaç dalı gibi vahşi doğanın içinden kıvrılarak geçiyor, kıyıları bitişik ve yön değiştiren, otlarla kaplı daha birçok dereyle biçimsiz ve karışık bir haldeydi. Koylar ve yosunla tıkanmış oyuklar. Daha da derinlerde, kıyıları alçak arazilere dönüşüyordu ve her yönde araziler o kadar sular altında kalmıştı ki, görünürde hiçbir iz kalmamıştı. Bir su yolu— orman sanki siyah bir cam levhadan fıçkırmış gibi görünüyordu . Gerçekten de Lazarus, şafağın ölümcül ışığı ve onun aynı derecede etkili, sudaki yansıması konusunda ciddi bir endişe duyuyordu. Tamamen ışık ve karanlık arasında sıkışıp kalmış , dallarla dolu bir ormanda uçuyor ve suların üzerinde süzülüyordu.

Belirsiz derinlikteydi. Ancak ağaçların olmadığı dolambaçlı yoldan ilerledi. Büyümek, kendini derenin gerçek akışına uydurmayı ummak.

İlerlemeye devam etti, sular altında kalmış ormanlık alanlardan geçti, ağaç kümeleri iki yanından bükülmüş ve titrek siyah duvarlar gibi hızla geçiyordu. Nihayet, gökyüzü ve sular kıpkırmızı bir renkle yanıyordu, hepsi bir arada birbirine zıt kan okyanusları gibi görünüyordu. Soğuk çoktan kanatlarından gitmişti ve yüzü şimdi sanki sıcak bir rüzgara maruz kalmış gibi yanıyordu. Lazarus gözlerini kısarak uzaklara baktı ve umduğu şeyi gördü— dere kendini yeniden tanımlamaya, çamurlu omuzlarını sudan kaldırmaya başlamıştı. Daha da ötede, bir zamanlar su altında kalmış mezarından yükselerek, daha belirgin bir şekilde, gövdesinin daha geniş, daha düz ve daha kararlı olduğunu göstererek dikleşti. Sular altında kalmış alçak araziler çekildikçe, eski çamurlu damar kendini bir vadiye— bir dereye—ve sonra da orman hattını geriye doğru iten bir nehre dönüştürdü . Bataklık ağaçlarının karanlık kümesi, uzun ve sarkık nehir otlarının sıralarının ardında çekildi ve otların arasına serpiştirilmiş dik saplar daha da yükseğe yükselerek, gökyüzüne doğru uzanan uçlarıyla şişkin gri tüyler sunuyordu . İleriye doğru uçtu, su yolunun kalbinde düz ve dar bir rota izleyerek .

Ve sonra, nehrin kuzey kıyısında, aniden ortaya çıkan, adeta bir lütuf gibi belirdi. Lazarus onu geçti, ancak ıslak bir yamaçtaki otların arasına saklanmadan önce suyun üzerinde geniş bir daire çizdi. Yorgun kanatlarını katladı, topuklarının üzerine yaslandı, gözlerini yanan gökyüzüne kapattı ve daha derin nefesler aldı. Sonra eğildi ve ellerini dizlerine dayadı , burnunun ucundan damlayan ter damlalarıyla ağır ağır nefes aldı.

Dikkatini nehir kıyısına çevirdi ve kısmen su üzerinde yüzen, geri kalanı çamurlu kıyının bataklığına gömülmüş yırtık bir balık ağı buldu. Suyun içinde ve ağın altında sıkışmış halde, Lazarus küçük bir kız çocuğunun başını gördü. Ağız açık, uyuklu gözleriyle ona boş boş bakıyordu. Ve binlerce minik solucanın aynı anda çırpınması gibi, dalgaların etkisiyle dağılan saçları , hareketsiz bir vücut parçasından canlanan gerçeküstü bir görüntü oluşturuyordu . Ancak bu sadece onunla oyun oynuyordu; kırık bir bebeğin batmış başıydı.

Yakınlarda, çalılıklarla kaplı kıyıya yaslanmış halde, harap bir teknenin kalıntılarını fark etti; suyla dolmuş ve birbirinden ayrılmış alt tahtaları kıyı şeridinde düz bir şekilde uzanmıştı.

ve kısmen çamur ve otların altında gizlenmişti. Lazarus ayağa kalktı ve daha yakına giderek , ağır bir adamın botlarının izlerine benzeyen bir su birikintisi izi buldu . Gözleri, ezilmiş otların arasından geçen bir patika boyunca izleri takip etti ve Sağlam taş bir binanın köşe yüzüne yaslanmış tahta bir kapı. Yeni ayak izlerine rağmen, bölge terk edilmiş görünüyordu. Yapı, canlı sarmaşıklar ve hevesli fidanlarla kaplıydı; ve pitoresk görünümüyle, bina yavaş yavaş ve tamamen yutulan aç bir ormanın kurbanı gibi görünebilirdi . Yine de yüzü tamamen yutulmamıştı. Dış duvarlarının üst kenarları boyunca, çatlak ama aksi halde sağlam kabuğundan iki sıra çürümüş kereste çıkıntı yapıyordu. Çıkıntılı kerestelerin paralel sıralarının altında, dikdörtgen renk bozulmaları, daha sonra yeni taşlarla kapatılmış pencerelerin eski varlığını düşündürüyordu . Bakımsız durumuna rağmen, Lazarus için bina, gün ışığından korunmuş kutsanmış bir sığınak gibi görünüyordu. Kızıl gökyüzüne baktı, ayak izlerine baktı ve Hristiyan bir uçan adamın neden Tanrı'nın güzel gün ışığından kendini saklaması gerektiğini en iyi nasıl açıklayabileceğini düşündü .

"İçeride Hallow var mı?" diye seslendi Lazarus, temkinli bir şekilde otların arasından yaklaşarak. Kapıya vurdu. "Sizinle konuşabilir miyim?" Kulaklarını dikti ve içeriden sesler duydu. "Burada olabilir misiniz?" Etraftaki çalılıklarda cırcır böceklerinin sürekli vızıltısı ve belki de ürkmüş bir kaplumbağanın uzaktan gelen sıçrama sesi dışında hiçbir şey duymadı . Lazarus elini kapıya bastırdı, kapıyı yarıya kadar itti ve yüksek sesle sordu, "Kimse var mı?" İçeriden aceleyle kaçan bir örümcek çıktı ve yanından hızla geçti. Kapıdan içeri süzülerek tamamen karanlık bir içeriye adım attı. "Hallow, burada mısınız?"

Lazarus, ağzını eliyle kapatmış ve belki de tüm yaratılıştaki en korkunç ve mide bulandırıcı kokudan boğulurken, hemen kapıdan sendeleyerek çıktı. Kusmak üzereyken otların arasından hızla kaçtı. Sonra , hâlâ öksürerek kapıyı tekrar inceledi. Binanın açık ağzından fışkıran bir sinek sürüsü ona katıldı. Hep birlikte, başının etrafında vızıldayan gerçeküstü ve uhrevi bir hale gibi dolaştılar. Lazarus tokat attı. Onlara baktı. Doğuya doğru baktı, selvi ağaçlarının ince bir oyuğundan bakarak orman örtüsünün üst kısımlarına düşen ilk ışık huzmelerini keşfetti . Yukarı akıntıda başka bir sığınak göremedi; sadece çamurlu kıyılar ve sarkık çalılıklar vardı. Tenindeki sürekli yanma hissi dayanılmazdı, şafağın söküşünü hatırlatıyordu. Binanın alaycı ve aralık bırakılmış kapısına doğru döndü; kapı adeta nefes veriyor gibiydi.

Sürekli, iğrenç bir nefes, belki de ölmekte olan bir köpeğin pis kokulu hırıltılarına benziyordu . Kaşlarını çattı, omuzlarını geriye attı, derin bir nefes aldı ve binaya yeniden girdi. Koku ve karanlık onu yutarken Lazarus kapıyı kapattı .

Elini burnuna götürmüş, sırtını kapalı kapıya dönmüş bir şekilde hareketsiz durdu; göz bebeklerinin karanlığın katmanlarını aralayıp içerideki unsurları –taş bir zemin; bir masa benzeri şey; başka bir masa; başka bir kapı– ayırt edebilmesi için bir an bekledi.

Gözleri, etrafını karanlıktan bile daha yoğun bir şekilde kaplamış olabilecek o iğrenç kokudan yaşardı; koku, cehennem bacasından çıkan bir egzoz dumanı gibi gözlerini yakıyordu. Çatırtı ve uğultuların aralıksız sesleri her yeri dolduruyordu. Bina. Gözlerini sildi ve bakışlarını karanlıkta çalkalanıyormuş gibi görünen, kaşlarını çatan zemine ve duvarlara yeniden odakladı . Bu dalgalanmayı veren , sulanan gözleri değildi ; çünkü yüzleri gerçekten hareket ediyordu— üzerlerinde uçuşan sinekler ve hamamböcekleri dalgaları vardı, neredeyse hepsini yutmuşlardı .

Görünüşte kaynayan karanlıkta, binanın gövdesel özelliklerinin daha da fazlası şekillenmeye başladı. Yukarıda, Lazarus eğilmiş ahşap kiriş sıralarını fark etti. Hepsi birlikte, daha da yüksek bir tavanın altında asılı duran, yayılmış ve içi boş bir kaburga kafesine benziyordu . Üzerlerinden her yerde çok sayıda ip ve zincir sarkıyordu, uçları çeşitli metal kancalar ve dikenlerle süslenmişti. Birçoğunun üzerinde ölü balıklar asılıydı—kıvrılmış, düz ve kuru. Ve hepsinin üzerinde, belki de bir milyon sinek içe çökmüş gözlerde oynuyordu.

Lazarus, balıkçı kulübesinin merkezine doğru ilerlerken, arkasından şangırdayan alçak zincirleri kenara çekti. Kulübenin ortasında, kendi başına bir ada gibi duran dikdörtgen ahşap masanın yanında durdu. Bu kaba mobilyanın tüm yüzeyi, sanki kesici bıçakların tekrar tekrar vurduğu ve sıyrıldığı gibi, derin çizgisel izler ve düzensiz üst üste binen oluklarla kaplıydı. Parmağını lekeli ve çukurlaşmış yüzeyinde gezdirdikten sonra binanın duvarlarını tekrar inceledi.

Üzerlerinde, manastırın yeraltı mezarlarında hatırladıklarına benzer bir sıra meşale askısı fark etti . Giriş kapısına geri döndü ve yanında, duvara yaslanmış uzun bir kova gördü. Kovada ters çevrilmiş, tahta meşalelerden oluşan bir dizi vardı. Uzun kovanın yanında...

Kova, daha küçük, kapaklı bir kovaydı; muhtemelen meşaleleri beslemek için kullanılan bir yağ imbikti.

Döndü ve binanın en karanlık bölgelerine, kıvrılmış balık leşlerinin ötesine ve arka duvara doğru baktı. Uzun bir çalışma tezgahı tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu. Tezgahın üst yüzeyi, derleme aletleri, kurumuş balık kafaları ve tuz topaklarıyla doluydu. Masanın altında ve zeminin üzerinde, çoğunlukla cübbe ve elbiselerden oluşan, fare dışkılarıyla kaplı, düzgünce katlanmış giysi yığınları gördü. En üstteki giysiler yeni katlanmış gibi görünüyordu; ancak daha aşağıda ve en yakın olanlarda durum Yerdeki giysiler, ciddi bir yıpranma belirtisi gösteriyordu. Kumaş yığınlarının yanında, çalışma tezgahının alt tarafında düzenli bir şekilde dizilmiş ayakkabılar vardı. Bazıları yeniydi; bazıları eskiydi, bazıları ise kemirgenlerin delikler açtığı gibi paramparça olmuştu . Buna rağmen, diğer ayakkabı ve giysilerle birlikte sıkı bir düzen içinde duruyorlardı . Gerçeküstü, hatta ürkütücü bile görünen Ancak belki de Lazarus'un masanın alt tarafında en uhrevi bulunduğu şey, ayakları arasında, aynı mekânı paylaşan aşırı derecede düzen ve çürüme görmesiydi .

Lazarus yüzündeki sinekleri eliyle savuşturdu, midesi bulanarak öğürdü ve çalışma tezgahını kenara attı. Ancak etrafındaki pis havayı, kokusu kadar kolayca bir kenara bırakamadı. Deriye yapışan, nefesi kesen, herhangi bir adamın boğazını neredeyse tersine çevirebilecek türden bir kokuydu . Korkunç kokunun kurutulmuş balıktan değil, belki de başka bir şeyden kaynaklandığına ikna olmuş bir şekilde , çitle çevrili alanın geri kalanını aradı Nemli ve daha da korkunç bir kaynak. Gözleri güneye doğru giden bir sinek sürüsünü takip etti. Duvara doğru ilerledi ve kalın metal mandallı, uzun, yırtık pırtık bir kapıya baktı. Kulaklarını dikti ve arkasından gelen sürekli bir uğultuyu dinledi. Sonra, bakışlarını kapı eşiğindeki çatlaklara indirdi ve yoğun bir kovanın arıları gibi girip çıkan birçok böcek gördü . Lazarus başını yana eğdi ve havayı bozan kaynağın ne olduğunu düşündü. Hasarlı kapının arkasından her şeyi mahvetti.

Merakı onu gıdıkladı, bir yandan da İvan'ın yasak Benion Tüneli konusunda onu uyararak, "Asla, bu tünele girme Lazarus. Bütün yeraltı mezarlarında özgürce dolaşabilirsin, ama bu tünele asla girme," diyen buyurgan sesinin anısı zihninde yankılanıyordu . 'İşte bu.' Yine de, belki de Merak'ın çıplak gerçeği , herhangi bir hayvanın kalbindeki kadar vahşi arzuları körükleyecek kadar baştan çıkarıcı olma yeteneğinde yatıyordu . Dahası, hangi hayvan iradeli bir insanın soğuk disiplinine uyabilirdi ki?

Cehalet, hatta yakıcı merakının sancılarını görmezden gelmek mi? Lazarus, şıkırdayan zincirlerin arasından geçerek uzun kapıya doğru ilerledi ; arkasından sivrisinek ve kağıt gibi ince balıklardan oluşan bir deniz kapandı. Uzun kapının mandalını açtı ve ardına kadar açtı.

Güm! Tak tak tak! Lazarus yana sıçradı ve yuvarlanıp kaldırım taşlarının üzerinde yuvarlanan bir kafaya tısladı . Aniden arkasından, açık kapıdan bir böcek bulutu kükreyerek çıktı ve serbest bırakılmış milyonlarca küçük dış iskeletli melek gibi kırılganlara doğru yükseldi. Kadının kafası hareketsiz sallanıyor ve süt gibi gözleriyle Lazarus'a bakıyordu , boynundan dökülen larvalar kremi bir yığın oluşturuyordu. Lazarus döndü ve gözlerini kapattı, sanki bunu yapmak duyularını özgürleştirmeye ve korkunç olayın hafızasına girmesini engellemeye yardımcı olacakmış gibi. Ancak, çok canlı bir şekilde hatırlayabildiği her geçmiş olay gibi — çok geçti, çünkü kusursuz hafızası hem bir nimet hem de bir lanetti, hayatındaki en kötü olayların bile en ince ayrıntılarına bile odaklanmasını gerektiriyordu —tıpkı şimdi olduğu gibi, o kremi yığınla bile.

Lazarus öksürdü, sivrisineklerden boğuluyordu. Uzun, yırtık pırtık kapıya döndü ve yavaşça yaklaştı. Açık kapıdan içeri girdiğinde, güney duvarının tüm uzunluğunu kaplıyor gibi görünen çok geniş ama sığ bir bitişik oda keşfetti. Bir balıkçı evinde olduğunun farkında olan Lazarus, odanın muhtemel amacını, tuzlanmış ve kürlenmiş balıkların saklanması için ayrı ve daha hijyenik bir alan olarak hizmet ettiğini düşündü . Ancak, kapalı bir kapının ardında, dar oda tam tersi bir amaca hizmet ediyor gibiydi; içindekilerin tüm binayı bozmasını engelliyordu. Kapı açıldığında Lazarus, odanın zemininde çıplak ve başsız cesetlerin yığılı olduğunu gördü. Belki elli ya da daha fazla olan cesetlerin hepsi, farklı boyutlarda kadınlara aitti . Ve hepsi, kollarını yanlarına yatırmış ve boyun deliklerini kuzeye, kapıya doğru çevirmiş şekilde, belirli bir düzende yatıyordu. Cesetler, titizlikle istiflenmiş bir odun yığınının, katlanmış bir giysi yığınının veya hatta belirli bir ayakkabı sırasına benzeyebilirdi. Ve giysiler gibi, cesetler de giderek artan bir bozulma derecesi sergiliyordu ; zemine doğru gittikçe , belirgin vücut özellikleri koyu bir çürüme karışımına karışıyordu. En alt sıra, böceklerle kaynayan zifti andıran, dikişsiz bir katmandı . Ve bu korkunç yığının tepesinde, uykulu gözlerle hiçbir şeye bakmayan, belki de tüm insanlık hallerinin en umutsuzuna bakan kafalar yatıyordu.

“Ah!” Lazarus geriye doğru atıldı, yerinden çıkmış kafayı aldı ve yerine geri fırlattı.

Odayı terk etti ve yüksek kapıyı çarparak kapattı. Baş dönmesiyle balıkçı kulübesinin ortasındaki masaya doğru sendeleyerek ilerledi. Tekrar kirli mekanı taradı ve gözleri cazip dış kapıya takıldı. Arkasında havanın temiz, zeminin karınca ve hamamböceklerinden arınmış olduğunu biliyordu. Ancak eşğin altından sızan yumuşak kırmızı parıltıyla, Ölümün kapıda beklediğini de biliyordu . Şafak nihayet sökmüştü; balıkçı kulübesi, geri kalan ömrü boyunca sığınağı olacaktı .

O gün. Çizmelerinden böcekleri ezdi, masanın üzerine tırmandı ve aralarına atlamadan önce kirişleri kısaca inceledi. Tahtaların üzerine oturdu ve sırtüstü uzandı. Orada, göklerin ateşli arabasından ve cehennemin böceklerle dolu zemininden güvende uzandı. Ve o dışsal bakış açısında

Cennet ve Cehennem arasında asılı kalmış, bir tür araf halinde olan Lazarus, daha farklı bir dünyaya kaçtı. Hayaller dünyasına hoş geldiniz.

~*~

Tak tak şşş! Tak tak şşş! Lazarus, ıslak bir zeminde sürünen, ağır ön ayaklarını çamura defalarca vuran ve cansız arka kısımlarını arkasında sürükleyen büyük bir canavarın seslerine benzeyen, rahatsız edici ve doğal olmayan bir dizi sese uyandı. Lazarus , adımların arasında ağır nefesler duydu ve Manastır yeraltı mezarlarının Kuyu Deliği'nde, Şövalye Thateus'un Şövalye Miguel'e bir canavarın saldırdığına inandığı bir günü hatırladı. Gerçekten de, Lazarus şimdi bunlara benzer sesler duyuyordu; bunları, kıyıda kendini kurtarmaya ve çürüyeceği son yerini bulmaya çalışan, nefesi kesilmiş ve yaralı bir deniz canavarının sesleri olarak hayal etti .

Lazarus yan tarafına döndü ve acıyla yüzünü buruşturdu, ağırlığının göğsünü ve bacaklarını tahta kalaslara bastırıldığı yerleri ovuşturdu. Ayağa kalktı ve kirişlerin üzerine çömeldi, ardından dış kapının eşğine ve kırmızı parıltısına baktı. Bir zamanlar hatırladığı kızıl ışık şimdi farklı bir kırmızı tonunda, solmakta olan bir kırmızı olarak kendini gösteriyordu ve kirişlerin kalıcı acısından, günün şafağının nihayet alacakaranlığa dönüştüğünü biliyordu. 'Yakında gece gökyüzü onun olacak,' diye kendi kendine telkin etti . Yine de, eşğin parıltısından sızan geçen gölgeleri fark etti . Sesler arttı. Nefesini tuttu; kalbi gümbür gümbür atıyordu. Kapı, ince bir ışık huzmesinin bile yansımalarına izin verecek şekilde açılırsa —

Güm! Kapı aniden açıldı. Güneş ışığı fiskiyesi zemini aydınlatarak bir duvarı araladı.

Çalkantılı bir hamamböceği denizi. Böcek dalgaları gölgelere doğru yayılıyordu. Lazarus güneşten yanmış yüzünü çevirdi ve gözlerini kapattı. Bir heykel gibi kendini tutarak irkildi ve çenesini sıktı. Kör ve korunaklı halindeyken, rahatsız edici gürültünün balıkçı kulübesine kadar ulaştığını duydu; sanki sürüklenen ve hırıltılı deniz canavarı, binanın pis kokulu iç mekanını ölmek için daha çekici bir yer bulmuştu. Ancak, bir hayvanın ön ayaklarının yere vurmasının duyulduğu sanılan ses, bir adamın botlarının kaldırım taşlarına çarpma sesine dönüştü . Kapı menteşeleri gıcırdadı ve göz kamaştırıcı gün ışığı azaldı. Lazarus gözlerini açtı. Aşağıya baktı... Balıkçı evinin iç kısmına sırtını dönmüş ve neredeyse kapalı olan kapının aralığından içeriye bakan bir adam gördüm. Şüpheli bir tavır sergiliyordu. Yaramaz adam, içeride saklanıp dışarıda casusluk yapıyordu.

Tavan kirişlerinin üzerindeki gölgelerden Lazarus, davetsiz misafirin arkasını gördü: yağlı siyah saçlı, oldukça iri yapılı bir adam. Krem rengi cüppesinin alt kısmında çamur lekeleri vardı; cüppesinin altında ise Lazarus, kendininkine benzer, çamur topaklarıyla kaplı siyah bir çift bot gördü. Adamın botlarından odanın merkezine doğru uzanan çamurlu ayak izleri vardı. Lazarus , daha önce duyduğu sürüklenme sesinin muhtemel nedenini ancak hasarlı masaya baktığında buldu ; yerde ters dönmüş, cansız ve narin bir el gördü . Ancak, bulunduğu yerden Lazarus, uzun masa tablası tüm görüşü engellediği için, solgun el dışında adamın kolunu veya vücudunu daha fazla göremedi. Yine de, daha fazla ayrıntı elde etmeye ve kirişlerin gıcırdamasına neden olmaya cesaret edemedi .

Sonunda adam kapıdan sessizce uzaklaştı ve uzun kovadan meşaleleri aldı . Ardından küçük kovanın kapağını açtı, meşaleleri yağa batırdı ve meşaleleri duvara monte edilmiş askılara yerleştirirken balıkçı kulübesinin çevresini dolaştı . Birkaç çakmak taşı hareketiyle tüm alanı alevli meşalelerle aydınlattı. Sonra dış kapıya döndü ve sağlam bir çita ile kapatmadan önce kısaca dışarı baktı. Son olarak, arka duvardaki çalışma tezgahına, düzenli giysi ve ayakkabı yığınlarına baktı . Bir kez alkışladı ve dua eden ellerinin parmak uçlarını gülümseyen dudaklarına götürdü, sanki nefis bir ziyafet sofrasının tadını çıkarıyormuş gibi.

Lazarus adamın yüz hatlarının ince detaylarını fark etti: zeytin rengi ten, sert siyah sakal, koyu gözler ve belirgin, gagaya benzeyen bir burun. Adamın yüzü Lazarus'a yabancı görünse de, en rahatsız edici özelliği şuydu:

Gözlerinin doğallıktan uzak konumu — bu kadar iri görünen bir yüze rağmen, adamın dar aralıklı gözleri, oldukça rahatsız edici bir Kiklop bakışı oluşturuyordu.

Adamın yüzü anında değişti; sırtışı sert kaşlarının altında bir somurtmaya dönüştü. İleri doğru yürüdü, cansız bir kadını yerden kaldırdı ve bedeni masanın üzerine boylamasına yerleştirdi. Kadının kollarını yanına dayadı ve masanın ortasına yerleştirdi, tıpkı gerçek boyutlu bir kukla gibi duruşunu ayarladı. Lazarus ona aşağıdan bakarken, kadın ona derin bir umutsuzlukla haykıran, geniş, mavi gözlü bir bakışla karşılık verdi. Ancak, aktarılan dehşet...

Gözleri, rahatlamış yüzündeki memnun ifadeyle tam bir tezat oluşturuyordu ; ona tiksinti ve kendini tatmin etme duygularının iç içe geçtiği, bakışlarındaki keder ve dudaklarının köşesine gizlenmiş ince sırtışla belirginleşen bir bakışla bakıyor gibiydi . Ve orada yatıyordu, ona dik dik bakıyor, gözlerini onun gözlerine, belki de cennetin en derinlerine kadar dikiyordu, adam kıyafetlerini çıkarmaya başlarken bile . Adamın parmakları , yatağa bağlı kızına şefkatle bakan bir annenin parmakları gibi dikkatlice ve titizlikle hareket ediyor , her bir giysi parçasını özenle katlayıp masaya bağlanmış cesedin yanına yığıyordu.

Lazarus sendeledi ve dengesini yeniden sağlamak için bir kirişe tutundu. Elini ağzına götürdü ve beklenmedik bir mide bulantısı dalgasıyla yüzünü buruşturdu. Sineklerin ve böceklerin sürekli vızıltısı arasında, Lazarus adamın her ağır nefesini, balgamın sürekli hırıltısıyla birlikte duydu; ve adamın tombul parmaklarının son giysi parçasını zarifçe düzeltip katlamasını izledi. Lazarus'a göre, parmaklar deneyimli bir balıkçının ellerine uymuyordu ; tombul ve narin görünüyorlardı; babasının -ya da kendi- daha uzun, daha ince ve daha kalın derili parmaklarının aksine .

Adam, cesedin kıyafetlerini ve ayakkabılarını arka duvara taşıdı ve onları çalışma tezgahının altına, diğer insan örtülerinin düzenli bir şekilde arasına yerleştirdi. Orada, sırtı Lazarus'a dönük bir şekilde, tezgahın üzerindeki eşyalarla meşgul oldu . Adam omzunun üzerinden ona seslendiğinde Lazarus irkildi : "Ben Balıkçuyum— tüm İnsanların Balıkçısı; ve buradan çıkamayacaksınız! Hayır; balıkçı kulübesine bir kere girdikten sonra hiç kimse kaçamaz— tek bir kişi bile!"

Lazarus nefesini tuttu.

Balıkçı sözlerine şöyle devam etti: "Bana inanmıyor musunuz?"

Lazarus cevap vermeyi reddetti ve adam derleme bıçağının ucunu çalışma tezgahının üstüne saplayarak, "Süregelen sessizliğinizden anladığım kadarıyla..." diye bağırdı. Öyle olduğuna inan. Yine de, sana aksini öğreteceğim. Hiç kimse benden saklanamaz; sen bile. Her şeyi görüyorum , özellikle de Şeytan'ın işlerini ve eylemlerini!

Ancak balıkçı Lazarus'a bakmayı reddetti, bunun yerine sırtını ona dönerek tuz topaklarını bir yığın haline getirdi ve ardından ince tanecikler halinde ezdi. Dökülen tuzu avucuna süpürdü ve sanki kendini yıkıyormuş gibi kollarına ve boynuna sürdü. Ve aniden abartılı boğulma sesleri çıkararak boğazından gelen akıntıyı gevşetti ve botunun yanına tükürdü. Hamamböcekleri kaçtı. "Size bir kez daha soracağım," diye seslendi balıkçı, elini uzatarak. Masadaki bıçağı alıp, "Bana inanmıyor musun, şeytanın dölü? Bana cevap ver!" dedi.

Açık tavan kirişlerinde kendini tamamen savunmasız hisseden ve başı giderek daha da dönen Lazarus, yenilgiyi kabul etti. İçini çekti ve uçan bir Hristiyan olarak tanıtımını düşündü .

Adam tezgahın üzerinden fırladı, elindeki bıçağı savurarak çıplak cesedin saçından yakaladı. "Cevap ver bana, cadı!" Ölü kadının başını salladı, bıçağı boynuna dayadı ve ona bağırdı: " Şimdi bana inanıyor musun ?"

Lazarus kirişlere sıkıca tutundu, bacaklarının arasından aşıya, altında olup biten görünüşte fantastik olaylara baktı.

"Ah! Demek şimdi itiraf ediyorsun," diye haykırdı balıkçı cesede; "Her şey kaybedildiğinde , hazır bir savunman kalmadığında !" Sonra yine, sevgi dolu bir anne gibi, bir Derin bir iç çekip gülümsedi ve saçlarını nazikçe düzelterek, "Rahat uyu," dedi. "Sevgilim." Gözünün beyazını yaladı ve onu daha da teselli etti, Lazarus'un hâlâ duyabileceği kısık bir fısıltıyla; "Göz yaşlarına gerek yok. Cadılar ağlamamalıdır ; sadece güzel küçük çiçekler keder hisseder."

Lazarus, balıkçının çalışma tezgahına geri döndüğünü izledi. Adam bıçağını biledi. Bileme kayışına sürtünen bıçağıyla, ölmüş kadının dile getirilmemiş bir sorusuna cevap verircesine, "Evet, öylesin ve çoğu kişiden daha güzelsin." diye seslendi. "Neden?"

Lazarus'un başı dönüyordu; midesi bulanıyordu. Tembel sinekler yüzünü rahatsız ediyordu.

Adam kendi kendine kıkırdadı ve yüksek sesle ekledi: "Asla seninle değil, sürtük. Beni baştan çıkaramazsın. Hileni anladım: kötülük tohumlarını gizlemek için çiçek taklidi yapıyorsun ."

Lazarus öksürüğünü bastırdı. Binanın içini taradı. Ancak o zaman mide bulantısının nedenini anladı; yükselen meşale dumanları tavana doğru birikiyor, nefes almasını engelliyordu — çatı kirişlerinde kalamazdı. Dış kapının eşiğine doğru baktığında, gün ışığının son ışınlarının hâlâ dışarıda kaldığını gördü; balıkçı kulübesinden kolayca kaçamazdı. Döndü ve uzun, yırtık pırtık kapıya baktıktan sonra, öksürme isteği giderek daha belirgin hale gelirken, bakışlarını balıkçının geniş sırtına çevirdi . Başka bir alternatifi yoktu, tek çaresi acil bir yüzleşme ve kendini ikna edici bir şekilde ortaya koymaktı.

Sessizce hareket etti, ellerini tahtalara dayayarak yavaşça ölü kadının üzerine eğildi. Sonra masanın üzerine çıkarak kadının iki yanından destek aldı. Kadının üzerine çömelirken gözlerini balıkçıdan ayırmadı. Nefesini tuttu ve tüm uzuvlarındaki gücü toplayarak duruşunu değiştirdi ve ağırlık merkezini kaydırды, ta ki botları sessizce yere değene kadar. Bir kedi gibi, parmaklıkları dış kapıya doğru adımlarla ilerledi, parlayan eşiğin hemen önünde durdu. Ancak, arkasını dönmeden önce —elini kaldırıp kendini tutmadan önce— öksürdü.

Lazarus ve balıkçı birbirlerine doğru döndüler. Bunun üzerine, irkilmiş adam Bıçak, kaldırım taşları üzerinde dönerken düştü ve kuzey duvarına çarparak hareketsiz kaldı. Lazarus gözlerini bıçaktan ayırdı, kanatlarını açtı ve balıkçıya tısladı .

"Uzak durun!" diye bağırdı adam, güney duvarına doğru geri çekilirken.

Lazarus kendini ve kanatlarını topladı ve kapının nöbetini tuttu.

Henüz karşılayamayacak durumda oldukları için gün ışığına çıktılar. "Olduğunuz yerde kalın."

"Ah , elbette... tam burada, isterseniz," diye kekeledi adam, elini okşayarak. Yanında duvar taşları vardı. Hamam böcekleri kaçıştı. Binanın karşısına, derleme bıçağının durduğu yere şöyle bir göz attı.

Lazarus'un bakışları onu takip etti; hırladı. "Bırak onu olduğu yerde!" Ortadaki masanın ve cesedin üzerinden göz göze geldiler . "Oturduğun yere in." Ancak adam ayakta kalınca Lazarus ekledi: "Buradan yakında ayrılacağım. Sen oturursan ben de otururum; ikimize de zarar gelmez." İkisi birlikte yavaşça çömeldi ve bakışları cesedin ve kasap masasının altından geçerken, birbirlerinin kesintisiz bakışlarını yeniden yakaladılar. Ve orada, topuklarının üzerinde, sessizce birbirlerini düşünerek oturdular.

Sonunda Lazarus, arkasındaki, ışığı giderek sönmekte olan eşiği tekrar kontrol etti.

"Akşamın çökmesini bekliyorsunuz, değil mi?" diye sordu balıkçı.

Lazarus, "Yakında sizden ayrılacağım," dedi.

Adam başını salladı. "Belki de yaparsın. Akşam karanlığı yakında çökecek." İnledi ve yere tam olarak oturacak şekilde pozisyonunu değiştirdi. Sirtını duvara dayadı ve dizlerini yukarı çekerek kollarını dizlerinin üzerine koydu. "Mühürlü bir kapıdan nasıl girdin ? Bu cadı mı seni çağırdı? Sen nesin; bir çeşit iblis mi?"

"Çatı kirişlerine tünedim. Ben bir şeytan değilim."

"Ah! Ve elbette siz bir iblis olmazdınız; ancak kanatlarınız ve dişleriniz bu soruyu akla getiriyordu." Adam boğazını temizledi ve kendini tanıtti: "Amad, ben Amad Gaston; Barabass Gaston'un oğlu . Sorabilir miyim; hangi isimle tanınıyorsunuz?"

"Tanınıyor musunuz?"

"Lazarus, uçan bir adam," diye kısaca yanıtladı.

Adam yavaşça ve derin bir şekilde başını eğdi. "Şeref benimdir, Lazarus; uçan adam."

Lazarus sığ bir dönüş yayıyla geri döndü.

Meraklı balıkçı, aralarındaki uzun süredir devam eden sessizliği, "Ben mükemmel bir balıkçı, bilgili bir kâtip ve birçok mucizeyi bilen biriyim," diyerek bozdu.

"Dünyanın en büyük mucizelerinden biri olarak itiraf etmeliyim ki, kanatlı görünüşünüz duyularımı derinden rahatsız ediyor . Gerçekten de, sıradan, Tanrı'dan korkan bir insan olsaydım, sizi Şeytan'ın ta kendisi sanabilirdim ." Omuz silkti. "Ancak ben öyle bir insan olmadığım için; ve dolayısıyla siz de Şeytan olamazsınız, belki de bu tesadüfi karşılaşmayı

dünyanın bir başka mucizesine , yani ete kemiğe bürünmüş uçan bir insana dair bir ders olarak algılamalıyız

Öne eğildi ve başını salladı. "Doğru mu söylüyorsun? Sen sadece uçan bir şeysin."

Adamım, yakında yoluna devam edeceksin, değil mi?

Lazarus , "Yalan söylemiyorum," diye yanıtladı. "Ben Hristiyan bir uçan adamım ve yakında buradan ayrılacağım ."

"Ben Hristiyan değilim," diye ilan etti balıkçı. "Ancak yalan da söylemem ; kendimden beklediğim gibi iyi ve onurlu bir insanım." Kaşlarını çatarak saçlarını geriye doğru itti, sanki kendisinin daha iyi bir yönünü göstermek istercesine. Sonra tırnaklarını uzatıp inceledi. Ardından dudaklarını büzdü, parmağını tırnaklarına dayadı ve düşündü—belki de kusursuz yeteneklerinin abartılı bir ifadesini sergilemek için . "Ah!" Parmaklarını şıklattı ve Lazarus'a doğru işaret etti. "Adını buldum."

"İsim?"

"Evet; seninle karşılaşmam hakkında yazacağım şiirin başlığı bu olacak. Büyüleyici bir eser olacak." Sırıttı. "Ve tüm dünya ona hayran kalacak." Kollarını tavana doğru açtı ve sanki tüm gökyüzüne seslenir gibi kollarını genişçe salladı. "Ve bu ayetin başlığı ' Kendini Hristiyan Olarak Tanıtan Kanatlı Şeytan' olacak ."

"Bu bir yalan olurdu; ve siz yalan söylemediğinizi iddia ediyorsunuz," dedi Lazarus.

"Öyle mi? Bakın, bir iblis bile yalan söylemediğini iddia edebilir. Ve sizi gören herhangi bir dindar insan, sizin bir iblis olduğunuza yemin edebilir."

"Ama siz Tanrı'dan korkmadığınızı söylemişsiniz."

"Doğru; ancak böyle bir ayeti okuyabilecek olan o adamlar , Tanrı'dan korkuyorlar ." Omuz silkti. "Belki de mesele şuna indirgeniyor: Tanrı'dan korkan olduğunu iddia eden uçan bir adamın sözü, Tanrı'dan korkan dünyanın geri kalanının sözüne karşı, değil mi?"

"Ben bir iblis değilim. Böyle bir sahte kayıt oluşturmak yalan olur," diye çıkıştı Lazarus .

"Kime karşı? Tek bir iddianız, aksine öne sürülen yüz iddiaya nasıl karşı koyabilir?" Sen haklı olup yüz kişi nasıl yanılabilir? Böyle bir iddiada bulunacak kadar ilahi misin sen?

"Bu gerçeği, kimsenin bilmeye cüret edebileceğinden daha iyi biliyorum: Ben Hristiyan bir uçan adamım, şeytan gibi davranmayan bir şeytan değilim ."

"Ama yüz kişinin sesini bir kişiye karşı kim savunabilir ki?" Başını yana eğdi.

"Yüz kişi yanılabilir, ben de dahil, eğer bir kişi yanlış bir varsayımda bulunursa..." Doğru."

"Ah, harika!" diye haykırdı balıkçı, ellerini çırparak. "Kısa sözlerinizle bunu anlattınız."

Savunma anlamında, binlerce, binlerce adamın iddialarına karşı çıktınız!

Lazarus yüzünü buruşturdu. "Ne yapıyorsun?"

"Sizinle konuşuyorum. Ve istediğiniz gibi oturuyorum."

"Hayır; onlara neden böyle davranıyorsunuz?" Cesedi işaret etti.

"Ah, cadı," diye karşılık verdi huysuzca elini sallayarak, "Hepsi aynı, baştan çıkarıyorlar."

"İnsanların iyi kalplerini kötü kazanç için kullanıyorlar. Ona aldırış etmeyin."

"Onu sen mi öldürdün?"

Adam kıkırdadı. "Cadı avcıları cadıları öldürür, dostum. Bizim işimiz bu."

Ve kendinizi Hristiyan olarak tanımladığınıza göre, cadıların kutsal engizisyonlarını duymuşsunuzdur, değil mi? İkinin arasına işaret ederek daha da sordu: "Eğer ben kendimi alçaltıp bu işin sorumluluğunu üstlenmezsem, kim üstlenebilir ki? Siz mi?"

"Bunu Kutsal Makam için mi yapıyorsunuz? Kilise size kadınları öldürmenizi mi emretti?"

"Cadılar, büyücüler, kara cadılar ve büyücüler kadın değildir; ben kadınları ve çocukları öldürmem."

"Sende bir sorun var."

Adam başını yana eğerek hoş bir şaşkınlık numarası yaptı. "Öyle mi? Anlat bakalım."

"Ona fısıldamadan önce seni gördüm —dilini gözüne soktun." Lazarus başını salladı.

"Sanırım onu cadı diye çağırmanın tek amacı kıyafetlerini ve ayakkabılarını çalmak."

Lazarus, balıkçının yüzünün taşa döndüğünü izledi. Aniden, bağırarak sözleriyle yüzü paramparça oldu. "Benim mütevazı evime gelip bana akıl vermeye kalkışma, uçan adam! Sen benden hiçbir şey anlamıyorsun; ne de benim iğrenç dürüstlük görevimden; ne de cadıların kurnaz yollarından!" Giysi yığınlarına şöyle bir göz attıktan sonra bakışlarını deriyi yüzme bıçağına çevirdi. Adam gözlerini kısarak Lazarus'a döndü. Lazarus, balıkçıyı daha fazla kışkırtmamak için sustu. Adam, dışarıdan şişman görünen yüzüyle öne eğildi. Meşale ışığının puslu parıltısı altında ve vızıldayan sinek çemberinin arasından Lazarus gözlerini inceledi; gözleri tamamen içe doğru birleşmiş ve sonsuza dek ona bakan tek bir canavar küre şeklini almış gibiydi. Adam homurdandı, "Seni tamamen görebiliyorum. Biz çok farklıyız; sen ve ben. Sen sadece başkalarının sözlerini tekrarlayarak bilgeymiş gibi davranıyorsun; oysa ben bilge olduğum için kendi sözlerimi söylüyor ve yazıyorum." Adam rahatladı ve sırtı. "Beni bugün dinle. Senin hakkında, ey şanlı Lazarus, doğru ve dürüst bir insanın ebedi bir şiirini yazacağım." Hakikatin ışığında utanç bulan ve Bilgeliğin gölgesinde sinen, kendini beğenmiş uçan adam. Seni tamamen açığa çıkaracağım ve seni çıplak bırakacağım.

"Dünya." Balıkçı göz kırptı ve kıkırdadı, ardından ekledi: "Çünkü ben, insanların zihinlerini eğlendirmek için hem yönleme hem de araca sahip olduğum için sizden tamamen farklıyım ."

Lazarus çenesini sıktı ve derin bir nefes aldıktan sonra ona Kutsal Yazılarla ve incelemeyle karşılık verdi: "Bilgelik Tanrı'dandır. Sen kadınların giysilerine göz dikmek için cinayet işliyorsun gibi görünüyor. Ve—gözüne ne yaptın?" Adam başını salladı. "Hayır, senin kalbin Tanrı'dan değil."

Balıkçı kaşlarını çattı. "Tanrı mı? Tanrı kim? Senin Tanrın mı?"

"Tek bir Tanrı vardır, o da her şeye gücü yeten, göklerde olan Rab Tanrı'dır."

"Böyle bir cevap bekliyordum. Sonuçta, savunmanız gereken bir inancınız var. İnancınızın öğretmenleri size, başkaları Tanrınızı sorguladığında tam olarak bu şekilde cevap vermenizi öğrettiler . Bununla birlikte, inancınızı savunmak için, benim zaten tahmin ettiğim ve sadece bilgelik tanıklığı, akıl yürütme veya ters karşı soru ile çürütebileceğim yazılı veya sözlü hiçbir söze atıfta bulunamazsınız. Bu nedenle, özellikle kendi inancınız ışığında, nerede eksik kaldığımı anlamaya çalışmanın zahmetinden kendinizi kurtarın ." Başını yana eğdi ve Lazarus'un cevabını bekleyerek gülümsedi .

"Tanrı'ya yaklaşmakta yetersiz kalıyorsunuz."

Adam kaşlarını çattı, belki de ondan daha fazlasını bekliyordu.

Arada bir anlık sessizlik çöktü; sadece böceklerin sürekli vızıltısı ve yanan meşalelerin çıtırtısı duyuluyordu.

Lazarus, kapı eşiğinin altındaki kızıl parıltıyı tekrar kontrol ederken balıkçı ona seslendi: "Çoğu insandan nasıl bu kadar farklı olduğumu öğrenmek istiyorsun , değil mi? Bunu hissedebiliyorum. Eğer çok merak ediyorsan, sana anlatacağım."

"Nasıl oldu?"

Lazarus omuz silkti—gecenin çökmesi onun için yeterince çabuk değildi. Başını salladı. " Bilmek istiyorum. Bana her şeyi anlat."

Adam sırtı ve başıyla onayladı. "Beklediğim gibi... peki o zaman; yapacağım. Şöyle oldu, anne babam farklı krallıklara, okyanusların ötesine mensuptu; ancak bir gün, ikisi de Sardinya sahilinde deniz kabukları ararken ayak izleri kesişti ve birbirlerine aşık oldular. Farklı inançlarına rağmen, gizlice evlendiler ve birbirlerinin inançlarına saygısızlık etmeyeceklerine veya meydan okumayacaklarına dair yemin ettiler . Bu alışılmadık birlikteliklerinin üzerinden tam bir mevsim geçtikten sonra ben doğdum. Ve onların çocuğu olduğum için, bana her iki inançlarını da öğretmeyi kabul ettiler.

Oysa birbirlerine aittiler; tıpkı benzer hikâyelerin iki farklı anlatımı gibiydiler. Aralarındaki farkı sorgulayacak yaşa geldiğimde, anne babam da yemin ettiler ki... Beni susturdular, böylece alışılmadık inancım veya ebeveynlerimin farklı inançları hakkında başkalarına asla bir şey anlatamayacaktım . Sonuçta, babamın ülkesinin krallığında yaşıyorduk ve oradaki bilge adamlar ve kabile büyükleri, karşıt bir dinin herhangi bir şekilde ifade edilmesini yasaklamıştı. Babam gerçekten iyi bir adamdı, çünkü annemin inancını gizlice uygulamasına izin vermişti, oysa annemin gerçek inancını büyüklere itiraf etmesi durumunda kafasının kolayca bir bıçağın ucunda olabileceğini biliyordu . Yine de, sarsılmaz sadakatleriyle, Yaşlılar hiçbir şeyden haberdar olmadılar. Ve zamanla, bir keresinde tek bir tanrı değil, toplamda yedi tanrıya taptım." Balıkçı Lazarus'un yüzünü inceledi.

"Yedi mi?" diye sordu Lazarus , hâlâ parıldayan eşiğe bir kez daha göz atarken kasıtlı bir şekilde başını sallayarak . "Neden, bu kadar çok tanrı?" Balıkçı parmaklarını şıklattı ve ona muzip bir gülümseme sundu. "Böyle bir soru bekliyordum ."

Ve zihninde bir an yanıp sönen bir déjà vu gibi , Lazarus adamın övüneceğini, böyle bir soru soracağını zaten beklediğini hatırladı. Dahası , adamın geceye kadar kendinden bahsetmeye devam edebileceğini de bir şekilde biliyordu .

"Gerçekten de, ben toplamda yedi tanrıya taptım," diye devam etti adam, sürünen bir böceğin kendisine yaklaşmasını izlerken çizmesinin ucunu kaldırarak. "Bilge babam altı tanrıya dua ederdi, şefkatli annem ise sadece birine; onunki senin tanrındı ve sen şimdi onu tek tanrı olarak savunuyorsun." Adam çizmesini indirdi; böcek patladı ve Lazarus'a gülümsedi. Öne eğilerek ekledi: "Görüyorsun, senin tanrın hakkında her şeyi biliyorum ; o benim tanrılarımdan sadece biriydi ."

"Ya O'nu kabul edersen ya da etmezsin," diye teklif etti Lazarus. "Ve O'nu zaten tanıdığın halde reddetmeyi seçtiğine göre, seni aksine ikna etmek için sunabileceğim pek bir şey yok gibi görünüyor." Lazarus ona bakarak sordu: "Belki de bir şey v Bu seni O'na karşı çevirdi mi?"

Balıkçı Lazarus'a öfkeyle baktı. Sonra yüksek sesle öksürdü ve öksürme anını süslemek istercesine boğazını temizledi. Balgamı yanına tükürdü. " Çizmesini çıkardı ve Lazarus'a sert bir bakış fırlattı. 'Lütfen sözlerimi bitirmeme izin verin.'

Saçmalıklarını ortaya atmadan önce birkaç kelime söyleyeyim."

"Beni affet," dedi Lazarus.

Tekrar boğazını temizledi ve bakışlarını yumuşattı. "Evet, her şey annem babamın gizlice başka kadınlarla flört ettiğini öğrenince bitti." Başını salladı. "Aramızda çok fazla sır vardı. Annem de onun kadar tutkulu ve bilgeydi." İç çekte. "Tutku anında, o uyurken kılıcını aldı. Ama o uyandı ve neredeyse uykuya dalmış olmanın verdiği kafa karışıklığıyla, gölgesini bir davetsiz misafir zannederek onu öldürdü —olduğu yerde öldü. Ona zarar vermezdi ; ona doğan güneş gibi tapardı."

Lazarus, eşiği şöyle bir görünce, "Başınız sağ olsun," diye yanıtladı.

"Ah, öyle olduğunu tahmin ediyordum," dedi adam alaycı bir tonla. "Yine de; ben Ertesi sabah uyandığımdaya olanlardan hiçbir şey bilmiyordum. O günü hatırlıyorum. "Hâlâ her şey çok net— yatakta uzanmış, sıcak güneşin altında, kuşların cıvıltıları arasında, yeşil vadilerin ağır buharları arasında ve birçok tanrıma şükran dualarımı ederken — ölü annemin ve ağlayan babamın diğer odada, hemen yanımda yattığının farkında değildim." Lazarus'a doğru elini savurarak, " Evet, bana acıdığınızı biliyorum — gerek yok, efendim." dedi.

Lazarus sadece omuz silkti.

Adam devam etti: "Hayatındaki tek gerçek aşkı kaybetmenin acısıyla perişan olan babam, kısa bir süre sonra intihar etti; ancak ölmeden önce benden bir yemin etmemi istedi: onun inancını tamamen terk edip annemin inancını , yani tek, Yüce Tanrı'nın inancını benimsemem gerektiğini söyledi. Ona kızdım; reddettim. Bunun üzerine ağladı; sonra öldü ve kendimi yalnız, yedi tanrıyla baş başa buldum; bu yedi tanrının hepsi, bir karı kocayı bile birbirlerine duydukları ölümsüz aşktan koruyamazdı ." Öne eğildi, tekrar Lazarus'un yüzünü inceledi.

Lazarus başını salladı. "Yedi."

"Yedi!" diye haykırdı adam, yedi parmağını havaya kaldırarak. Sonra bir kez alkışladı ve sırttı. "Böylece, her iki ebeveynimi de geleneklere uygun olarak gömdüm ve vatanımı terk etmeden önce kumda dokuz mezar bıraktım."

"Dokuz mu?" diye sormak zorunda hissetti Lazarus.

Balıkçı sırttı. "Tam olarak o kadar; çünkü Tanrınızı o sıraların arasına gömdüm." mezarların da dahil olduğu."

Lazarus onu azarladi: "O, ilk ve sondur; ve O'nun sözü asla yok olmaz."

"Hatırladığım kadarıyla, onunki üçüncü mezardı. Peki ya sözler? Ben ölümsüz bir şairim. Sözlerle asla ölmem, muhteşem Lazarus'um, uçan adam." Parmaklarını şıklattı ve sanki bir sır fısıldar gibi tısladı: "Tek bir ruh dinlediği sürece, sözleri fısıldamaya devam edeceğim. Bu gerçektir. Ben benim."

Aralarındaki sessizlik sadece anlıktı, balıkçının öfke nöbetiyle bozuldu. Kahkaha çığlıkları arasında, ellerini tekrar tekrar yer taşlarına vurarak, davul seslerinin üzerinde haykırdı: "Şimdi söyle bana, ey uçan adam Lazarus! Gerçek inanç hangisiydi, sahte inanç hangisiydi? Acele et! Bana cevap ver! Bilgeye cevap ver!" Şair, yoksa hepimiz onsuz ölüp gideriz!

Lazarus ayağa kalktı. "Durun!"

Adam güldü ve suçlayıcı bir şekilde parmağını ona doğru uzattı. "Beklediğim gibi! Bu dünyadaki küçük yerin düşüncesini aklından geçirmek bile sana acı veriyor." Duvara yaslandı , hâlâ kıkırdıyor ve başını sallıyordu. "Ah, doğru olmasını istedikleri şeyde yanılıyor olma ihtimalini düşündüklerinde hissettikleri keder !" "Ah, görme ve aklın kör inanca getirdiği o şüphe!" Dosdoğru baktı Lazarus: "Kendin hakkındaki düşüncelerindeki huzursuzluğu hissedemiyor musun?"

Lazarus tekrar çömeldi, bakışları adamın yıpranmış yüzüne ve gözlerine dikilmişti. Onu azarladi: "Birçok sahte inanç ve onların peygamberlerinin olduğunu hissediyorum ; ancak biliyorum ki, Yüce Tanrı'ya olan inancım tek gerçek inançtır."

"Yalan!" diye bağırdı adam, yere vurarak. Yanan sinekler uçuştı. Aceleyle kollarını kavuşturdu ve gövdesini sıkıca kucaklayarak ileri geri sallanmaya başladı, tavana bakıyor ve ezbere bildiği ve söylediği kelimeleri tekrarlıyordu. "Tanrı yok . Cennet yok. Cehennem yok. Ne melekler ne de azizler var, ne de

"Cinler ya da iblisler." Tekrar tekrar sallandı ve yukarıya baktı, kendi düşüncelerine dalmış gibi görünerek şöyle devam etti: "Onların hiçbir izi yok— hiçbir yerde—hiçbir teyit yok— hiçbir ipucu yok—hiçbir kısıntı yok—"

Lazarus, adamın dikkatini kendine çekerek, "Yalan söylüyorsun," diye kararlı bir şekilde karşılık verdi. "Kutsal Kitap bunun kanıtıdır. O, Yüce Rabbin ve Kurtarıcının sözüdür, sen ise bunu inkar ediyorsun."

Adam hareketsizce sallandı ve Lazarus ifadesinde ani bir değişiklik gördü; tavrı bir anda değişmiş gibiydi — açıkça zihinsel karmaşa içinde olan asi bir kişinin yüzünden , seçkin ve entelektüel bir tavra sahip, sakin bir adamın yüzüne anında dönüşmüştü. Çenesini kaldırdı ve gagaya benzeyen burnuyla Lazarus'a baktı. "Sizin kutsal kitabınız, dediğiniz gibi, çoktan ölmüş ve fanatik kâtiplerin, tüm gelecek nesillerin sözlerini tek bir kelime olarak— aralarında hayal ettikleri Tanrı ve inancın tek kelimesi olarak—duymasını arzulayan ortak çabasından başka bir şey değil . Tesadüfen, insanlar Tanrılar ve iblisler hakkında yazıyorlar, çünkü Tanrılar ve iblisler asla kendileri hakkında yazmadılar." Parmağını Lazarus'a doğru salladı ve başını salladı. "Belki de bu kadar büyük şeyleri nasıl bildiğimi merak ediyorsunuzdur ."

Lazarus kapıyı tekrar kontrol ederken homurdanarak, "Şaşırmadım," dedi.

Balıkçı, söylenenlere aldırmandan, "Size şunu söyleyeyim," diye devam etti. " Çeşitli topraklara ve halklarına yaptığım uzun yolculuklarımda , kutsal yazınıza benzer birçok yazıya rastladım ; hepsi de kutsal sözler olduğunu ilan ediyordu."

ve Tanrıların ilahi buyrukları. Bunların birçok biçimini gördüm: parşömenler, kil kaplar; taş ve tahta tabletler; ağaç gövdelerindeki oymalar; hatta uyurken ilahi ve acısız bir şekilde yazıldığını iddia eden insanların yüzlerinde ve karınlarında yara izleri ve işaretler." Ellerini çırpı. "Ve belki de aralarında en yaygın olanın ne olduğunu öğrenmek istersiniz ?"

"Bunu istemiyorum. " Lazarus şöyle dedi.

Ancak adam ısrar etti. "Benzerlikleri şuydu ki, ilahi mesaj olarak ilettikleri her ne olursa olsun , mesajlarının okunacak başka bir kısmı da her zaman vardı; bu da ilahi mesajın mutlak gerçek olduğu, aksine yapılan her türlü iddianın yanlış olduğu anlamına geliyordu . Peki sizin kutsal kitabınız neden bu 'ilahi' metinlerin geri kalanından farklı olsun ki?"

Diğer inançların ve tanrıların gerçek olmadığını, yalnızca kendisinin gerçek kılmaya çalıştığı inançların ve tanrıların gerçek olduğunu ilan ettiği için neden böyle ? Yoksa bu da sadece bir başka 'ilahî mesaj' mı olacak? Pek çokları arasında mı? Söyle bakalım; bunun içinde daha büyük bir gerçek var mı? Ve benim bu konudaki gerçeğimi nasıl inkar edebilirsiniz ?” Sırttı ve göz kırptı.

Sonunda Lazarus onu azarladı: “Gerçek şu ki, sen Rab'bi ve O'nun Sözü'nü kabul etmiyorsun . Başkaları kabul etmedikleri veya anlamadıkları şeyleri sorguladıkları gibi, sen de aynısını yapıyorsun. İnkârın seni mahvediyor. Ve eğer gerçekten kabul etseydin, " Tanrı'nın Sözü, Göklerdeki Babamız'ın Sözü olsaydı, gerçeği söylediğinizi iddia edip aynı zamanda Kutsal Yazıları inkar edemezsiniz . Yalanlarla bu gerçeği inkar edemezsiniz .”

“Ama ben bunu yapabilirim, hatta yaptım da,” diye karşılık verdi balıkçı. “Yalan söylemem. Ben iyi ve dürüst bir adamım, hatta onurluyum.”

Lazarus masadaki cesede baktı ve başını salladı. "Hayır; sen kötü bir adamsın, sadece iyiymiş gibi davranıyorsun. Tanrı'ya ve Sözüne olan inançsızlığından başka hiçbir iyi karşı argüman sunamıyorsun."

Lazarus, balıkçının alnında gezinen bir sinek gördü ; sinek tam kaşlarının arasına kondu .

Adam, alnındaki böceğin farkında değilmiş gibi kıkırdadı ve şöyle cevap verdi: " İncancınızı sarsarak hiçbir şey kazanmam. Sadece siz, Gerçeğin değişmez yüzü karşısında incancınızı reddederek kaybedebilirsiniz ." Avuç içlerini gösterdi ve omuz silkti. "Siz " Bak, gerçeğin yükü sende, bende değil, çünkü ben tanrıların gerçek olduğunu iddia etmiyorum." Lazarus, sineğin yüzünde gezinip sakalına girmesini izlerken genişçe gülümsedi.

Lazarus , "Tanrı gerçektir. Ondan önce başka tanrı yoktur. O , benimdir ,” dedi.

"Öyle mi? Öyle mi?" diye meydan okudu adam. "Ya sana Tanrının bunun arkasında olduğunu söyleseydim?"

"Kapı," diye sordu adam, uzun ve yıpranmış kapıya doğru işaret ederek, "Bana inanır mısınız ?"

"Sana inanırım."

Balıkçı başını yana eğdi ve kaşlarını çattı. "Tanrınızın kapının ardında olduğunu kanıtlamak benim sorumluluğumken, neden bana körü körüne inanıyorsunuz ?"

“Belki de gerçeği göremiyorsunuz çünkü onun yükünü kimin taşıması gerektiğini arıyorsunuz ?”

“Pekâlâ o zaman,” dedi düşünceli bir şekilde, parmağını çenesine koyup sakalına yapışmış sineği kovalarken, “Kapıyı açıp iddiamın doğruluğunu açıklamadığıma göre, bana önceden nasıl inanmış olabilirsiniz?”

Lazarus, "Böyle bir soru bekliyordum," diye yanıtladı. "Bana kapı açılmasına gerek yok. Tanrı'nın Ruhunun her yerde ve her şeyde olduğunu bilmek. O, şu kapının ardında; şu duvar taşlarında; çatı kirişlerinde ..."
Yüzündeki sineği eliyle savurdu ve parmağıyla cesede doğru işaret etti. "O, hatta burada bile..."
O."

Adam, Lazarus'un devam etmesi üzerine, bir kıkırdama ve baş sallamasıyla onu geçiştirdi :
"Onu kim yarattı, Rab Tanrı değilse? Dağları , nehirleri, güneşi ve ayı kim yarattı? Sen mi?" Adam başını salladı. "Hayır; her şeyi Yüce Tanrı yarattı , Kutsal Kitap'ta yazılıdır. Bu yüzden kapını kapalı bırakıp rahat edebilirsin, her şeyin Tanrı'nın varlığının kanıtı olduğundan emin olabilirsin."

“Sanmıyorum,” diye karşılık verdi adam. “Sunduğunuz tek kanıt , balıkçı kulübemin – cadıların – ve olması gereken her şeyin burada olduğunu göstermeniz .” Ellerini havaya kaldırdı. “Ama yine de beni ikna ettiniz ki siz

Tanrı, O'nun gerçek olmasını arzulamanızdan çok daha fazlasıdır ; elbette, O'nun gerçek olmasını dilemezsiniz.
"Onu bana cadının gözüyle veya ayın yüzüyle gösterebilir misiniz? Bana gösterebilir misiniz? Bunun için gerçekten minnettar olabilirim."

Lazarus, balıkçının öne eğilip balıkçı kulübesinin zeminine ve derisini yüzme bıçağına doğru bir bakış attığını izledi.

"Ve senin oturduğun yerde kalmanı isterim," diye homurdandı Lazarus.

Adam duvara yaslandı ve iç çekti. "Şunu cevapla; eğer taşlar, keresteler, cadılar, dağlar, hatta güneş bile olmasaydı —eğer hiçbir şey olmasaydı, o zaman nasıl olurdu?"

Hâlâ Tanrınızın var olduğuna inanabilir misiniz?

“Eğer hiçbir şey olmasaydı, ben de hiçbir şey olmazdım ve hiçbir şey bilemezdim.”
Ancak ben ben olduğuma göre, Tanrı'nın da var olduğunu biliyorum, çünkü kendimi ben yaratmadım ."

Adam çenesini sıktı ve Lazarus'un cevabını düşündü. Kısa bir sessizlik oldu.

Sonunda adam sordu: "Yüce Yaratıcı'yı sadece bir tanrı, kral veya baba olarak adlandırarak neden onu küçümsüyorsunuz?"

"Büyük Yaratıcı mı? 'Her şeye gücü yeten Tanrı' mı demek istiyorsunuz?"

Hayır. Ben 'Yüce Tanrı' demedim; 'Tanrıların Kralı', 'Efendisi' veya 'Dük' demedim; ben...

"İyiliğin Tanrısı" veya "Kötülüğün Tanrısı" demedim. "Büyük Yaratıcı" dedim; bunun görkemli bir isme veya soylu bir unvana ihtiyacı yoktur.

"Yüce Tanrı birçok isimle anılır. Siz ise O'na 'Büyük Yaratıcı' diyerek bir isim daha veriyorsunuz."

"Bunu zaten bekliyordum." Lazarus'a ders verirken sert bir parmakla bacağına vurmada önce içini çekti. "Seyahat ettiğim her yerde; karşılaştığım her insan, bir Tanrıya bağlılık yemini eden, tıpkı şimdi senin yaptığın gibi, Tanrısının Yüce Yaratıcı olduğunu ilan etti. Oysa Yüce Yaratıcı, insanların Tanrısı değildir. Yüce Yaratıcı insanları yarattı ve onları bu dünyayı hayrete düşürmeye ve Tanrılarına inanmaya mecbur etti. Bunu aklında tut, ey Lazarus diyen görkemli uçan adam."

"Tanrı Hakikattir; O'nu küfür karşısında savunmama gerek yok."

Balıkçı önce yüzünü buruşturdu, sonra kıkırdadı. "Tanrı Hakikat midir? Hepsi bu kadar mı, başka bir şey yok mu?" Kahkahalara boğuldu. "Elbette böyle bir şey söyleyebilirsiniz; tıpkı herhangi bir insanın Tanrısını savunurken 'Tanrım Hakikattir' diyebileceği gibi. Sonuçta, hangi insan sahte bir Tanrıya inanmayı iddia edecek kadar aptal olur ki?" Kıkırdadı. "Hiçbir şey söylemediniz ve aynı anda çok şey söylediniz; Tanrınızı savunmak için anlamlı hiçbir şey söylemediniz; ancak en basit iddialarla bile iyi bir savunma yapma yeteneğinizin olmadığını ortaya koydunuz."

Lazarus, "Size O'nu savunmadığımı, sadece O'nun hakikatini paylaştığımı söylemişim," dedi.

"Öyle mi?" Adam öne eğildi. "Öyleyse bana şu gerçeği söyle: Yüce Yaratıcı iyi midir, yoksa kötü müdür?"

"Eğer Tanrı'dan bahsediyorsanız, O iyidir."

"Yalan! Yüce Yaratıcı her şeydir! Her şey Yüce Yaratıcı'dandır —her iyi şey, her kötü şey, çiçeklerden cadılara kadar her şey! Sadece yarım doğrular sunarken nasıl gerçeği paylaştığını iddia edebilirsin? Ayrıca kötülüğün sadece şeytanlardan ve cinlerden geldiğine inandığını da tahmin ediyorum, değil mi?" Gülümseyerek başını salladı.

"Bu kötülükler nereden çıktı? Kendilerinden mi? Bana böyle çocukça bir hikaye anlat !"

Lazarus, "Sana söylememe gerek kalmadan Tanrı'nın Sözü'nü biliyor gibisin," dedi.

"Gerçeği paylaşmamı neden istiyorsunuz, sonra da onu reddediyorsunuz?"

Balıkçı omuz silkti. "Eğer size, tek bir nefeste, inancınızdaki tüm yanlışlıkları anlatsaydım , o zaman tüm bu meseleleri bir el hareketiyle geçiştirme fırsatını değerlendirebilirdiniz.

Sizin yanlış düşüncelerinizin birçok yönünü ele almak için bu kadar uzun ve kapsamlı çaba harcamak istemiyorum, sadece sizin 'Sana inanmıyorum' veya ' öyle değil ' gibi önemsiz ve saçma bir azarlama sunmanızı beklemiyorum . Bu nedenle, dikkatinize ve canlı katılımınıza kesinlikle ihtiyaç var. Hakikat arayışında böyle aydınlatıcı bir tartışmaya katılmak ister misiniz , ey şanlı Lazarus Gogu—İvan Gogu'nun oğlu?"

Lazarus başını salladı. Adama öfkeyle baktı. "Hayır, öyle düşünmüyorum."

"Hiç mi? Köpek dişli ağzın sessizlik için yalvarıyor, ama gözlerin farklı şeyler söylüyor. Onlarda çılgılık atan bir merak ve kafanı kurcalayan birçok sorunun cevabını bulma açlığı görüyorum."

"Ve belki de yalnızca görmek ve duymak istediğinizi görüyor ve duyuyorsunuz, ey aynı derecede şanlı Amad Gaston, Barabass Gaston'un oğlu ?"

Balıkçı güldü ve parmağını Lazarus'a salladı. "Çok zekisin!"

Mükemmel bir şekilde ifade edilmiş! O halde belki de ikimiz de öngörü konusunda benzer hatalar yapıyoruzdur—sen, İnancınızda temelden yanlış olduğunu göremediğiniz şeylerle; ve ben de, "Hâlâ aç olan gözlerinizde görmemem gereken şey bu." Adam konuşmaya devam ederken Lazarus dişlerini sıktı . "Şimdi, akıllı ve istekli olduğuma göre, kanatlım, seninle insanların ve tanrıların gerçekliğini paylaşacağım ."

"İlla da mı?" diye homurdandı Lazarus, arkasındaki kapıyı kısaca incelerken, balıkçı da kayıp bıçağına bir kez daha göz attı.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı adam. "Durum şöyledir: Çocuklar anne babalarının yanında nasıl teselli bulurlarsa, anne babaları da Tanrıların yanında teselli bulurlar. Çocuklar anne babalarından yol gösterici, kesinlik ve merhamet diledikleri gibi, anne babaları da Tanrılardan rehberlik, koruma ve lütf dilerler. Sonuçta, anne babalar da çocukken masumiyet, korku ve aptallık yaşadılar.

Şu ana kadar ne demek istediğimi anladınız mı?

Lazarus, söylenenlerin anlamını kavrasa da, karşısındaki tuhaf, hatta fantastik sunumun görünürdeki uyumsuzluğuna tamamen dalmış olduğu için cevap vermedi. Büyülenmiş bir halde, keskin bir kavrayış ve ciddi bir düşünce sergileyen ve bir an önce ders verdiği, çıplak bıraktığı ve gözünü yaladığı bir cesedin arkasından ona ders vermeye başlayan balıkçıya baktı .

Balıkçı, Lazarus'un dikkatini çekerek, "Sessizliğimle, beni toplaman için seni topluyorum," dedi . "Şimdi sana daha büyük bir gerçeği açıklayacağım ve inancın yüzünden bunu kesinlikle inkar edeceksin. O da şudur: Yüce Yaratıcı her şeydir. Ve her şey olduğu için, bize rahatlık veya teselli verecek tanıdık bir yüzü yoktur ; bize kesinlik veya koruma sağlayacak babacan elleri yoktur; ve bizi teselli edecek veya acılarımızı dindirecek anne dili yoktur." Parmağını Lazarus'a doğru salladı . "Şimdi neden tanrılar hakkında kitaplar ve öyküler olduğunu anlıyorsunuz. İnsanlar, tanrıların gerçekten var olduğuna topluca inanmak için, kendi aralarında ritüel olarak tanrıları yazıp onlardan bahsederler . Ve kutsal kitaplarının değerli yapraklarında — vaazlarının şarkı gibi sözlerinde— tanrılara yüz, biçim ve isim verirler . Ve tıpkı sizin Tanrınızın inananları gibi, ona 'O, Baba, Rab ve Kral' diye hitap ederler ve ona 'öfke, merhamet, keder ve lütf' gibi özellikler atfederler ; sanki Tanrılarını kendi suretlerinde yaratmışlar gibi." Balıkçı sırttı. "Şimdi bana şunu cevapla, ey şanslı Lazarus: Eğer domuzlar kendilerini ve dünyayı hayal edebilselerdi ; eğer insan kadar yetenekli olsalardı, o zaman onlar da kendi suretlerinde yaratılmış tanrıları yazıp onlardan bahsedemezler miydi ?"

Lazarus, "Eğer yüreğiniz Tanrı'yla birlikte olsaydı, domuzların yapamayacağı şeyleri merak etmenize gerek olmadığını düşünüyorum " dedi.

"Eğer siz, becerikli domuzlar gibi, var olmayan hiçbir şeye şaşırıyorsanız , o zaman beceriksiz benliğiniz gibi, var olanı nasıl tam olarak kavrayabilirsiniz ?" diye alaycı bir şekilde sordu adam .

Lazarus çenesini sıktı. "Tanrımı düşmanlarının karşısında savunmak zorunda değilim; kendi adıma, inancım ve anlayışımla sizin aynı yeteneklere sahip olmadığınızı anlayabilecek durumda olduğuma inanıyorum."

Balıkçı kıkırdadı ve elini sallayarak onu kovdu. "Ah, yine de ben de senin gibi, acımasız ve kötülük dolu bir dünyanın acı verici gerçeğinden gözlerini saklamak için aptalca düşüncelere ve kör inançlara sahip olduğum kadar, aklım ve Yüce Yaratıcı'ya da inanıyorum ." Omuz silkti. "Hepsi bunu yapıyor – tıpkı senin yaptığın gibi . Daha iyi bir yere ve hayatlarının birçok kederini teselli edecek şefkatli Tanrılara inanmayı seçiyorlar ." Adam yere düştü, başını salladı ve derin bir iç çekti.

"Ne yazık ki, acımasız bir dünyada yaşamaya devam ediyorlar; ve tanrıları, şekilsiz ve yüzsüz Yüce Yaratıcı'ya tanıdık bir yüz kazandırma çabalarından ibaret ." Boğazı düğümlendi ve temizledi, "Daha iyi bir yer hayallerinde , Yüce Yaratıcı'nın yarattığı dünyaya bakmayı reddediyorlar." Adam gözlerini kapattı ve Lazarus başını yana eğdiğinde ağılıyormuş gibi göründü.

Adam elini yere vurup kahkaha atınca Lazarus irkildi . "Ne acınası yaratıklar!" diye haykırdı. "Tanrıları, Yüce Yaratıcı'nın suretinde olmayan, önemsiz kukla başlı tasvirlerden ibaret!" Tekrar güldü . "Üstelik, Tanrı'larının Yüce Yaratıcı olduğunu iddia etmekle kalmıyorlar; birçoğu da Yüce Yaratıcı'nın tohumunu bir kadına yerleştiren bir insan-tanrı doğurduğuna yemin ediyor!" Kıkırdadı ve başını salladı. "Bütün bunların arasında... "

" Ahmakça düşünceler— taptıkları ve öldürdükleri bir insan-tanrı." İfadesi aniden düşünceli bir hale büründü. Lazarus'u inceledi ve sakalını kaşdı. "Böyle bir ahmaklığa gerçekten inanabiliyor musun?" Sonra göz kırptı ve sırttı.

Sarmal meşale alevlerinin altında ve adamın soğuk bakışları altında, Lazarus belki de... Annesinin gözlerinden bir zamanlar yansıyan aynı ateşli ve soğuk bakışı, içlerinde yanan aynı acımasız tutkuyu keşfetmişti. Balıkçıya Kutsal Kitap'tan bir alıntıyla karşılık verdi: "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki , biricik Oğlu'nu verdi; öyle ki, O'na iman eden herkes yok olmasın, sonsuz yaşamı elde etsin."

Adam tiyatral bir hareketle bir elini havaya kaldırdı, diğer eliyle de göğsünü tutarak, "Dinleyin! Sözleriniz gerçekten kalbime saplanan hançerler gibi, beni böyle yaralıyorlar! Onları çok iyi hazırlıyorsunuz," diye alaycı bir şekilde bağırdı, "Çok beklenmedik; çok taze söylenmiş! Bilgeliğiniz ..."

Adam kollarını cansızca yanına indirip, yüzünde kabızlık ifadesiyle Lazarus'a döndükten sonra, "Bu sözleri kimden ödünç aldıysan, ona geri verip bunların boş ve bilgelikten yoksun olduğunu bildirmelisin," diye eklediğinde, Lazarus duruşunu değiştirdi ve deriyi yüzme bıçağına baktı. Parmaklarını şıklattı ve Lazarus'u işaret etti. "Dahası, ona söylemelisin.

" O iki kat aptal ; birincisi, o sözlerin doğru olduğuna inanması; ikincisi ise , sana karşı davrandığı gibi, bana karşı da aynı küstah ve vaazcı aptalca davranmana seni ikna etmesi !" Balıkçı kendini sıkıca kucakladı ve sırtını duvara yaslayarak, kaskatı ve ifadesiz bir şekilde Lazarus'a baktı .

Lazarus, ani ruh hali değişimini düşündü. Hayatında sadece üç kez, o an onu ısıtan aynı derecede öfke duyduğunu hatırladı. Kaptan babasını öldürdüğünde hissettiği öfke patlamasını düşündü; gözbebekleri daralmıştı. Çıplak annesini hatırladı, annesi onu baltalayacaktı.

İnancı ve onu kanatlı bir canavarla öldürme girişimine karşı yumruklarını sıktı ve Hugon'un askerlerinin fısıltılarla onu kanatlı bir canavar olmakla suçladıklarını düşünürken çenesini sıktı; Lazarus, karşısındaki, açıkça yetenekli olan ama bir canavar gibi davranan ve inancının temelini alaya alan adama bakarken yüzündeki sert çizgiyi bir damla ter izledi . Derin bir nefes aldı ve rahatlığının temel taşı, dolayısıyla babasına çok benzediği ve canavar annesine hiç benzemediği güvencesini yıkmaya cüret eden adama öfkeyle baktı .

"Anneme hiç benzemiyor, gerçek bir canavar değil," diye kendini teselli etti, içini çekip tuhaf bir gülümsemeye cevap verirken, " Sizin iddia ettiğiniz gibi bu sözleri başkasından ödünç almadım . Bu, Kutsal Kitap'ta yer alan Tanrı'nın Sözü. Ve siz Kutsal Kitabı bildiğinizi iddia ettiğiniz halde , size vahyedildiğinde Tanrı'nın Sözü'nü hatırlamıyor gibi görünüyorsunuz , o zaman belki de yalan söylediniz?"

Balıkçı aynı tuhaf gülümsemeye karşılık verdi. "Yalan söylemiyorum. Ve eğer isterseniz, lütfen onurlu ve bilgili bir adam olduğumu hatırlamaya çalışın. Kutsal kitabınızı tamamen hatırlıyorum; her kelimesini ve her ayetini, bütünüyle." Yine de, bu yeteneklerin sıradan bir insanın ötesinde olduğunu düşünebilirsiniz, ama ben öyle bir insan değilim." Boğazını temizledi ve tekrar gülümsedi. "Öyleyse, ey şanlı Lazarus'um ve gece gökyüzünün uçan Hristiyanı, siyahlar içinde giyinmiş olan;

"Yazı da yazıyor musunuz?"

Lazarus, "Evet, kâtipim," diye yanıtladı. "Ancak, iddia ettiğin gibi Kutsal Kitabın her ayetinin her kelimesini biliyorsan , o zaman 2. Krallar 17. bölümün 35. ayetini okuyabilir misin?"

Balıkçı yüzünü buruşturdu ve dudağını büktü. "Yeteneklerimi test etmek için özellikle o ayeti seçmeniz çok zekice . Yine de meydan okumanızı kabul ediyorum ve sizden bir şeyler bekliyorum." "Aynı gösteriyi sırayla yapın." Derin bir nefes aldı ve ayeti hızla okuyarak, "Başka tanrılardan korkmayın, onlara secde etmeyin, onlara kulluk etmeyin, onlara kurban sunmayın" dedi. Adam bir kez ellerini çırpı ve ekledi, "İşte bu kadar. " Şimdi, size bir kez daha hatırlatmak isterim ki, ben yalnızca Yüce Yaratıcı'yı kabul ederim ve sizin gibi tanrılara tapmam." Lazarus'a işaret etti. " Sıra sende—Süleyman'ın Özdeyişleri 1:8'i anlat. Nasıl okunuyor?"

Lazarus bunu yüksek sesle hatırlatarak şöyle dedi: "Bilgelik çağırıyor mu? Anlayış çağırıyor mu?" "Sesini duyurabilir mi?"

"Ah!" diye haykırdı adam, kaşını kaldırarak. "Belki de sende henüz keşfedilmemiş daha fazla şey vardır?"

Lazarus başını salladı. "Belki de yeteneklerimle övünmeme gerek olmadığını fark ettiniz ? Yine de, madem ısrar ediyorsunuz —tıpkı sizin gibi— Kutsal Kitabın her ayetinin her kelimesini biliyorum , Amad Gaston; balıkçı ve şair, Barabass Gaston'un oğlu ."

Adam, ilk kaşıyla aynı hızda ikinci bir kaşını da kaldırdı. "Siz de bu yeteneğe sahipsiniz , yani bölünmemiş bir hafızaya sahip olma yeteneğine?"

Lazarus, "Eğer sözlerinizin anlamı buysa, gördüklerimi ve duyduklarımı hatırlıyorum," dedi.

"Bir şeyi sadece bir kez görür veya duyarsınız ve onu sonsuza dek hatırlarsınız, değil mi?"

Lazarus soğuk bir şekilde, "Şimdiye kadar," diye yanıtladı, "Ama ben sonsuza dek yaşamadım; ya siz?"

Adam alnına vurdu, tavana doğru konuşurken gözle görülür bir şekilde üzgündü. "İçinde Hayatım boyunca kendime benzeyen birini daha hiç görmedim! Ve bu da kanatlı! Ne muhteşem bir şey! "Büyük Yaratıcı'nın bizi yarattığı muhteşem tasarım!" Lazarus'a neşeli bir bakış fırlattı ve ekledi: "Belki de ilk başta sandığımdan daha çok benziyoruz birbirimize —sen ve ben!"

Lazarus, aralarındaki masanın üzerindeki cesede baktı. "Hiçbirimiz birbirimize benzemiyoruz."

"Ama biz öyleyiz," diye ısrar etti adam, ellerini sallayarak. "Aynı tasarıma sahibiz; sen ve ben, aynı şekilde yetenekli ve lanetliyiz —kendimizin tamamen farkındayız ." Arkasına yaslandı ve gözlerini kısarak Lazarus'a sordu: " Tanrısal metninin aynı ayetlerini kaç kez okudun?"

Lazarus, "Kutsal Yazılar Tanrı'nın Sözüdür, ilahi metin değildir," diye yanıtladı.

"Ben de aynı ayetleri defalarca okudum, siz de okumalısınız."

Adam yüzünü buruşturdu. "Öyleyse , 'hatırladığınız şeyin iddia ettiğinizden daha az olmasından' endişe ederek , zaten okuduğunuz şeyi neden tekrar okuyorsunuz ?"

Lazarus, "Tanrı'nın Sözü'nü hatırlamam beni onun ustası yapmaz," demiştir.

"Her yeni okuyuşumda yeni anlamlar kazanıyorum." Sonra öne eğildi ve bir Yumruğunu yere vuran Lazarus, "Her şeyi eksiksiz hatırlamak bile, hatırlanan şeylere tüm anlamı vermez" diye sonuçlandırdı.

Adam duvara yaslandı, sırtı ve parmak boğumlarını çıtlatmakla meşgul oldu.

"Belki de doğru söylüyorsun, çünkü hatırlamak anlamayı sağlamaz ; ancak aramızda 'anlama' anlamında herhangi bir tartışma hatırlamıyorum ." Kaşını kaldırdı ve başını salladı. "Yine de, bizi ağacın köküne, yani yazılı kelimenin anlamını da içeren yere getirdiğinize göre , belki de size şunu söylemeliyim ki, yazılı eserlerin anlamını ölçmenin, içinde yazılanlardan bağımsız olarak birçok yolu vardır." Adam başını salladı .

Lazarus'a parmağını uzattı ve kıkırdadı. "Tanrısal metninizi , anlamını daha iyi kavramak için defalarca okuduğunuzu iddia ediyorsunuz . Bana şunu cevaplayın: Ayetlerin anlamını, içinde yer almayan kelimeler ve kavramlar açısından hiç düşündünüz mü? Anlamlarını, söylemedikleri her şeyle tarttınız mı? Kelimelerin, kavramların ve bunların tekrarlarının dikkatli seçimiyle bu ayetlerde daha fazla anlam çıkardınız mı? Yoksa ayet yapraklarını okumakla o kadar meşguldünüz ki, Tanrısal kitabınızın tüm anlamını göremediniz mi?"

"Kutsal yazılarınızı, içinde olmayan şeyleri öğrenmek için okumuyorum; tıpkı kuşlar hakkında okuyarak ekmek veya şarap yapmayı öğrenmediğim gibi. Konuşuyorsunuz, ama hiçbir şey söylemiyorsunuz."

"Ama ben dinliyorum; asıl sen dinliyorsun, ama hiçbir şey duymuyorsun. Söyle bakalım, Lazarus, kaç tane metin okudun?"

"Birçok."

Adam düşünceli bir şekilde başını salladı. "Birçoğu mu? O halde söyleyin bana, bu metinlerin kaç Tanrısal metindi? Kaç farklı Tanrılardan ve inançlardan bahsediyordu; yani şu anda doğru kabul ettiğiniz bu kutsal metinlerin dışında kalanlardan?" "Ben sizin gibi birçok tanrıya, düşünceye ve saçmalığa tapan biri değilim. Tek bir Tanrı, tek bir Söz ve tek bir Gerçek vardır; ve yalanlar hakkında okumaya ihtiyacım yok." "Böyle bir cevap bekliyordum. Yine de, kesinlikle duymayı reddettiğiniz bazı düşüncelerimi sizinle paylaşacağım . Şöyle ki: Her insan nasıl doğarsa, her insan da ölür. Ve hiçbir insan ölmek istemediğinden—her insan sonsuza dek yaşamak istediğinden —insanlar kendi ölümlerini düşünmenin acısından kurtulmak için bir yöntem ve araç icat etmişlerdir . Bu gerçek hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Belki de ölümünüzü sessizce düşünmenin bir yolunu bulabilirsiniz, değil mi?" diye sordu Lazarus , kapı eşiğinin hafif ışığını kısaca tekrar kontrol ederek .

Balıkçı kıkırdadı ve devam etti: "Herhangi bir dine mensup herkes gibi, sizin cihazınız da..." Kutsal metin sizin ilahi metninizdir; ve araçlarınız da onun yazılı kurallarıdır. Hayatım boyunca karşılaştığım tüm farklı inançlar arasında ortak bir anlayış buldum. Hepsinin özünde, kendilerini ilahi olarak yaratılmış olarak iddia eden kutsal yazıtlar vardır. Ve bu yazıtların ve ilahi metinlerin içinde yazılı kurallar vardır. Kuralları inançlar ve halklar arasında farklılık gösterir; ancak benzerliklerini fark ettim ve oldukça sıradan olduklarını gördüm. Paylaştıkları tek kuralı duymak ister misiniz?

Lazarus yüzündeki sineği savuşturdu ve Amad'ı göndererek dikkatini önündeki yerde toplanmış birkaç hamamböceğine verdi; sanki başlarına yapışmış uzun tüyler çiftleriyle birbirlerini tanıtıyorlarmış gibiydiler .

Adam devam etti: "Hepsine uygulanan tek kural şudur: Eğer bir insan inancının ilahi yazıtlarını doğru kabul eder ve kurallarına uyarsa, sonsuza dek mutluluk ve huzur içinde yaşayacaktır. Ve eğer bir insan yazıtları Gerçek olarak kabul etmezse, o da sonsuza dek yaşayacak, ancak keder ve acı içinde." Güldü. "Ne Bu, kendi kutsal metinlerinizi diğer ilahi yazıtlarla aynı ışık altında değerlendirdiğinizde size ne anlatıyor ? Herhangi bir inancın, kendisini ilahi olarak nitelendiren herhangi bir yazıtı hakkında ne diyor ?

Lazarus başını salladı. "Belki de sende keşfedilmemiş daha fazlası vardır.

Belki de sunmadığınız şey , sizin hakkınızda en çok şeyi ortaya koyuyor. Size şunu soruyorum : Tanık olduğunuz tüm bu inançlarda ve onlar hakkında okuduğunuz tüm sözlerde , burada işlediğiniz kötülükler için sizi öven tek bir ifade bile buldunuz mu ?” Cesede işaret etti. “ Bildiğinizi iddia ettiğiniz tüm inançlar arasında, cinayetlerinizi iyi veya doğru olarak nitelendirebilecek hangi inanç var ?”

Adam sıırttı ve öne eğilerek cevap verdi: "Tam senin Lazarus'un."

"Hayır; benimki değil. Ve hâlâ yalan söylemediğinizi mi iddia ediyorsunuz?"

"Şunu hatırlamalısınız ki ben yalan söylemem. Gerçeği karıştırmanız, benim yalan söylediğim anlamına gelmez . Bu sadece, doğru olduğuna inandığınız şeyin ötesine bakmanız gerektiği anlamına gelir ."

"Öldürmeyeceksin; çalmayacaksın. Sözden daha büyük bir hakikat yoktur." Tanrı'nın."

Adam arkaya yaslandı ve başını salladı. "Uzun zaman önce bunu söyleyeceğinizi tahmin ediyordum ; ve o zamandan beri iddianıza yanıt verecek bir soru hazırladım. Size şunu soruyorum: Eğer " Eğer inancınızın şeytanını öldürmenin ve dünyayı kötülükten arındırmanın bir yolunu bilecek kadar keskin bir anlayışa sahip olsaydınız , o zaman şeytanınızı öldürür müydünüz ?"

Lazarus gözlerini kısarak, "Bu yerde ne yaptığınızı biliyorum, kadınları öldürüp elbiselerini çalılıyorsunuz," dedi.

Adam sözlerine şöyle devam etti: "Size şunu da soruyorum: Eğer şeytanınızın güçlerini çalma ve onları gizlice gömerek, dünyanın yüzünden sonsuza dek yok etme imkanınız olsaydı , şeytanınızdan çalar mıydınız?"

Lazarus'un zihninde devasa bir Uçan Domuz'un hatıraları belirdi; şöyle yanıtladı: "Şeytan Tanrı'nın huzuruna çıkacak ve her kötülükten sorumlu tutulacak. Ben Tanrı değilim; ve olmayacak şeyleri merak etmeme gerek yok . Ve böyle şeyleri merak etmenle ilgili bir sorun olduğunu düşünüyorum."

Adam onu azarladı: "İnanıyorum ki , inancınızda sizi onun dışına çıkmaktan alıkoyan bir sorun var. Yine de, dünyayı kurtarmak için bile şeytanınızı öldürmeyeceğinizi tahmin ediyordum. Sonuçta, inancınız size çoğunlukla kendinizi kendinizden korumak konusunda temkinli olmayı öğretiyor ."

Lazarus başını salladı. "Tanrı biricik Oğlunu verdi ..."

"Dediğiniz gibi!" diye haykırdı adam. "Ancak biz canların verilmesinden bahsetmiyoruz; ama "Onların alınması! Eğer kutsal kitaplarınızda insanların sizin insan-tanrınızın canını aldığından bahsedilmeseydi , o zaman aynı kutsal kitaplarınızda Tanrınızın O'nun canını verdiğiinden de bahsedilemezdi , değil mi?"

" İsa'yı çarmıha geren o adamlar Tanrı gibi değillerdi, Amad. Onlar sadece Tanrı'nın izin verdiği şeyleri yaptılar, sonunda ne kadar bedel ödedilerse ödesinler."

"Kesinlikle, Lazarus. İncanızda yeterince dürüstsünüz ki, kendinizi benimle köşeye sıkıştırdınız— beklediğim gibi." Balıkçı, cesede doğru elini uzatarak, "Yüce Yaratıcı bana birkaç can alma yeteneği verdi ki, daha birçoklarını kurtarabileyim. Şimdi size soruyorum: Yalnızca kötülüğe karşı yapılan herhangi bir kötü eylem, iyi bir eylem değil midir?" diye ekledi.

Lazarus kaşını kaldırdı. "Öldürmek, kurtarmak değildir."

Adam, bakışlarını kısarak, "Cadıları öldürmek dünyayı kurtarır," diye azarladı. "Eğer yaşamalarına izin verilirse, ölüm, çürüme ve kötü alamet tohumlarını yeryüzündeki tüm iyi insanlara yaymaya devam ederler."

Lazarus, ölü ve neredeyse sıradan kadına baktıktan sonra sordu: "Peki, onun bir cadı olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

Adam, Lazarus'un bu soruyu sorma cüretinden açıkça rahatsız olmuş bir şekilde homurdandı.

Ardından kendi sorularıyla devam etti: "Usta bir demirci bir atı nasıl tanır? Yüksek bir rahip kötülüğün işaretlerini ve alametlerini nasıl bilir?" Lazarus'a hırladı: "Bilgeliğime meydan okumaya kalkışma. Ben tecrübeli ve yetenekli bir cadı avcısıyım. Sen hiçbir şey bilmiyorsun — cadıların ve yaşlı kadınların sanatını veya işleyişini hiçbir şey bilmiyorsun !"

"Dediğin gibi," diye onayladı Lazarus. "Onlar hakkında çok az şey bildiğim doğru. Bu yüzden de senden böyle bir kanıt istiyorum." Yere serilmiş cesede doğru işaret etti. " Bu kadının ya da başka herhangi birinin cadı olduğuna dair kanıt sunabilir misin?"

Adam, Lazarus'a öfkeyle baktıktan sonra itiraf etti: "Cadı avlamak kesin bir uygulama değil , ey şanslı ve meraklı kanatlı adamım. Kusurlu bir uygulamadan mutlak kanıt çıkarılamaz . Senin basit inancının aksine, Yüce Yaratıcı'nın dünyası sandığın kadar düzenli ve sade değil; karmaşıklıklar, incelikler ve birçok gri tonuyla dolu ."

Lazarus başını salladı. "Öyleyse, karmaşık cevabınızdan anladığım kadarıyla, evet diyorsunuz." Onun cadı olduğuna dair kanıtınız yok—ya da basit gerçeği örtbas etmek amacıyla bana 'karmaşıklıklar' ve 'gri tonları'ndan bahsetmeniz de mümkün değil, yani siz "Böyle bir kanıtınız yok." Adamı daha da sıkıştırarak öne eğildi. "Kurbanlarınızdan hiçbirinin cadı olduğunu kanıtlayamayacağınıza inanıyorum. Dahası, onları ancak kıyafetlerine ve ayakkabılarına göz diktikten sonra cadı olarak gördüğünüzü düşünüyorum." Katlanmış elbiselerin bulunduğu çalışma tezgahını işaret etti. "Aksi takdirde, yerleştirme konusunda neden bu kadar özen gösterirdiniz ki?"

"Yalan!" diye bağırdı balıkçı, yere vurarak. "Bunu kendim için yapmıyorum; sizin için, herkes için yapıyorum!" Adam öfkeyle işaret parmağını salladı. "Senin gözün çok dar, sadece gündüzü veya geceyi görüyor, alacakaranlığı veya şafağı umursamıyor!" "İyi ya da kötü diye sınıflandırdığınız şeyleri, anlamlarını ya da içlerindeki doğru ve yanlış derecelerini ölçmeden bir araya getiriyorsunuz!" diye tekrar yere vurdu. "Eylemlerimin anlamlarını ve yöntemlerini henüz bilmediğiniz halde, sadece gözlemleyerek niyetlerimi bildiğinizi varsaymaya nasıl cüret edersiniz? Beni yargılamaya nasıl cüret edersiniz!"

Lazarus dudaklarını büzdü ve kaşlarını çattı. Sonra soğukkanlılıkla cevap verdi: "Belki de gözlerim basit. Ama basit gözlerim açıkça görüyor ki, etrafınızı, hüküm verdiğiniz ve kendi elinizle ölüme mahkum ettiğiniz kişilerden çaldığınız kıyafetler ve ayakkabılarla çevreliyorsunuz." Derin bir iç çekti. "Ve bunu kendiniz için değil, benim için ve herkes için yaptığınızı iddia ediyorsunuz. Bu nasıl olabilir?"

Adam alaycı bir şekilde, "Cadılar hakkında neden bu kadar az şey bildiğinizi biliyor musunuz?" dedi. Lazarus, "Ben hiç cadı görmedim," diye yanıtladı, "Kutsal Kitap'ta yazılanlar dışında, bir cadıdan hiç haberim olmadı."

"Kesinlikle! Benim gibi sadık cadı avcıları dünyayı onlardan temiz tuttuğu için hiç cadı görmediniz. Ve bu haklı çabada yalnız değilim. Kilisenizin din adamları bile onları arayıp yok ederek dünyayı iyileştirmeye çalışıyor. Kötülükleri dokundukları her şeye yayılıyor. Yapmamız gerekeni yapıyoruz. Bir cadı avcısı görevinden zevk almaz; sadece doğru olanı yapar."

Lazarus, çalışma tezgahı ile ölü kadın arasında bir an bakışlarını gezdirdi.

Şöyle yorum yapıyor: "Eğer bir cadı avcısı dünyayı cadıların kötülüklerinden arındırmaya çalışıyorsa ve cadılar dokundukları her şeye kötülük yayıyorsa, o zaman bir cadı avcısı neden bir cadının kıyafetlerini ve ayakkabılarını arzulasın ki? Ve bir cadı avcısı neden bir cadının kıyafetlerini ve ayakkabılarını istesin ki?" Cadıları öldürme mücadelesinde, onlara defalarca elini uzattığı halde, daha da kötüleşmesin mi?

"Neden bu kadar kıyafet ve ayakkabı takıntınız? Bakın size!" diye bağırdı balıkçı. "Kıyafet ve ayakkabı—ayakkabı ve kıyafet! Biz cadılardan bahsediyoruz. Sizde bir sorun mu var? Kendinizi göremiyor musunuz?"

"Yapabilirim."

"Öyleyse lütfen beni bununla onurlandırın," diye haykırdı adam.

Lazarus, meydan okumayı düşünerek başını salladı. İki taraf arasında yatan ölü kadını işaret etti. Onlara, "Öncelikle, bu kadının adını hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

"Cadı; yaşlı kadın; cadı—hangisiyse o da ona uyar," diye tersledi adam.

Lazarus omuz silkti. "Belki de tam giysili Amad Gaston; o Barabass'ın oğludur." Gaston, onun isimsiz ve çıplak olmasını istiyor, değil mi?

Adam, Lazarus'un sözlerine devam ederken ona öfkeyle baktı: "Ama eğer bu kadın aniden nefes alıp canlanırsa ve bildiği her şeyi doğru bir şekilde anlatmaya zorlanırsa ; ve ben ona ölü ve çıplak bir cadının ölü ve giyinik bir cadıdan nasıl daha az değerli olduğunu sorarsam, bana nasıl cevap verebilir ki?"

"Canlanmayacak ! Cadılardan sadece yalan çıkar!" Adam ayağa fırlayarak homurdandı, "Sen kimsin de benim balıkçı kulübeme gizlice girip, cadıların yanında benimle alay ediyorsun?"

Lazarus hızla ayağa kalktı ve birkaç adım ilerledi. "Olduğun yerde kal!"

Adam gözünü deriyi yüzme bıçağından ayırdı ve Lazarus'a meydan okudu: "Ya ben yaparsam?" "Öyle değil mi? Ne yapacaksın —beni öldürecek misin?" Sırttı. "Seni bağlayan kuralları hatırlıyorum —Yapmayacaksın— "

Lazarus kanatlarını kısmen açtı, ağzını araladı ve usulca tısladı, öyle ki Adam dişlerinin tamamını görebiliyordu.

Adam geriye doğru yaslandı ve duvara dayandı. "Belki de görüldüğünden daha fazlası var sende. Şimdi beni şaşırtmaya çalışıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Parmaklarını şakaklarına bastırdı ve acı içinde gözlerini kıstı. " Onlar gibi, sen de zihnime kötü fikirler aşılamaaya çalışıyorsun." Yüzünü ovuşturdu, derin bir nefes aldıktan sonra zayıf bir gülümseme takındı. "Yine de, tecrübeli bir cadı avcısına, şanlı Lazarus'uma karşı kötülüğünü kullanamazsın ."

"Düşünceleriniz ve içlerinde yeşeren kötülük yalnızca size aittir."

"Kendi kendini mahveden sensin."

Adam, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde duvarları tararken, "Sessizlik!" diye tısladı . "Dinleyin; dinleyin!"

"Peki, neyi dinleyeceğiz?"

"Şşşş— şimdi onları dinleyin —kapının ötesinden!" diye bağırdı, bir eliyle başını tutarken diğer eliyle de uzun, yıpranmış kapıya doğru işaret parmağını uzatarak. "Yine, büyücülüklerini fısıldıyorlar. Kendini koru! Acele et, iyi uçan adamım!" Adam, parmağını vücudunun farklı yerlerine vururken anlamsız şeyler geveledi; ancak, haç işareti gibi tahmin edilebilir bir şekilde kendini kasten haçlayan bir rahibin aksine, balıkçı çılgınca ve görünürde hiçbir düzen olmadan her yerine dokundu— alnına, kaburgasına, gözüne, dizine , diline—

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lazarus, başını yana eğerek.

"Kendini koru, Lazarus! Kötülüğün, cadıların o şeytani dokumalarının karşısında düşüncelerine dikkat et ! Yalnızca saf düşüncelere odaklan, yoksa içten içe mahvolursun !"

Lazarus, uzun, yırtık kapı ile balıkçı arasında bakışlarını gezdirdi ve balıkçıyı orada buldu. Kendine tamamen dalmış; görünüşe göre vücudunun her belirgin yerine dokunmaya kararlı , bir yandan da dudaklarını şakırdatıp anlaşılmasız sözler mırıldanıyordu; bu sözler bilinmeyen bir dilde okunan dualara benziyordu .

"Zihnini boşalt," diye öğüt verdi adam Lazarus'a. Lazarus kendine dokunmayı bıraktı, kendini hazırladı. Ellerini duvara dayamış, öne eğilmiş, derin ve düzenli nefesler alarak Lazarus'a şöyle öğüt veriyordu: "Güçlerini içinden topla. Cadı avcısının yolu budur . Kendini, kötülüğün karşısında , dövülmüş metal gibi, Hakikat Kılıcı'na benzet ."

Lazarus arkasına ve dış kapıya baktı; kapı artık içeriye hiç ışık vermiyordu. Eşik— nihayet gece çökmüştü. Sonra masanın üzerindeki cesede ve uzun, yırtık pırtık kapıya baktıktan sonra, şimdi duvara yaslanmış, rahatlamış bir şekilde gülümseyen balıkçıya bakışlarını çevirdi.

"Bize hiçbir zarar veremezler," diye güvence verdi Lazarus'a, "Artık Yüce Yaratıcı'nın kudretli zırhı altında tam koruma altındayız ."

Lazarus inanmaz bir şekilde, " Koruma mı?" diye sordu.

Adam başını şiddetle salladı ve kulağını yırtık kapıya dayayarak, Lazarus'a dinlemesini söylerken sertçe fısıldadı: "Ah, onlar ölü değiller, sevgili çırağım; sadece ölü taklidi yapıyorlar. Eğer benim gibi tecrübeli bir cadı avcısı olmak istiyorsan, cadıların birçok yolunu bilmelisin. Bu, alacağın birçok dersten ilki olacak. Şimdi dikkatlice dinle— o büyük kulaklarını kullan ve ölümsüzlerle tanış."

Lazarus başını dikleştirdi ve yüksek kapının arkasından gelen sesleri dinledi.

"Ah, gerçekten de," diye ısrar etti gülümseyen balıkçı, " Şeytanın sırlarını fısıldaşırken onları açıkça duyabilirsiniz ." Çıplak cesede doğru işaret etti, "' Başızsız haliyle bile olsa, o, kötü kız kardeşlerini bize karşı çağırebiliyor.'"

Lazarus balıkçıyı dikkatle izlese de, akli tamamen kulaklarındaydı.

"Şimdi o uzun, yırtık kapının arkasından hep birlikte tıslayan birçok kadının fısıltılarını duyuyordu ." Birkaç adım ilerledi ve devam eden sesler daha net bir şekilde duyulmaya başlayınca daha dikkatli dinledi. Ve boğuk uğultunun içinde, fısıltıları cümle parçaları olarak, belki de tıslayan cadılar ve gevezelik eden yaşlı kadınlar arasındaki örtüşen konuşmaları yakaladı .

Lazarus, yüzü kızarmış ve meraklı bir ifadeyle balıkçıya döndü; balıkçı ise şimdi bambaşka bir görünüm sergiliyordu.

Lazarus'un uzun kapının arkasından aniden toplamış olabileceği yeni kanıttan zevk alıyormuş gibi görünen, utangaç bir sırıtış . Ve gerçekten de, Lazarus'un zihni , adamın onur, doğruluk, bilgelik, kusursuz hafıza, zekice konuşma, ayrıntılara gösterdiği keskin dikkat iddialarına dair son anıların girdabı gibi dönüyordu .

Geri çekildi, nefes aldı ve adama doğrudan şöyle dedi: "'Bu değil

"Cadıların fısıltıları." Başını salladı. "Bu sesi tanıyorum. Sadece böcek yuvaları, birbirlerine sürtünüyorlar."

Adamın gülümsemesi kayboldu; yüzü taşa döndü ve soğuk bir şekilde, "Böcekler konuşmaz," dedi.

"Ölüler de öyle yapmaz," diye karşılık verdi Lazarus. "Belki de aklınızda böceklerin çıkardığı sesleri cadıların sözleri sanıp, ortada cadı olmadığı halde cadılara inanmaya çalıştınız?"

"Her yerde, etrafımızda cadılar var !" diye bağırdı adam kollarını sallayarak. "Onları gerçek kılan benim onlara olan inancım değil!" diye homurdandı. " Onları inkar etmeniz de onları gerçek dışı kılmıyor !"

Lazarus çıplak cesede baktı. "Dediğin gibi cadılar olabilir; ancak burada olduklarına inanmıyorum." İleri adım attı ve balıkçıya öfkeyle baktı . "İddia ettiğin gibi şerefli bir adam olarak— iddia ettiğin gibi bir cadı avcısı olarak — hiçbir zaman cadı olmayan birini öldürmediğine yemin edebilir misin?"

Adam yırtık kapıya şöyle bir göz attı, omuz silkti ve itiraf etti: "Şey, dediğim gibi , cadı avı kesin bir yöntem değil; bazen kötü niyetli kişiler de olabilir."

" Cadı olduğuna dair her türlü belirtiyi gösteriyor, yine de -tam olarak öyle değil- cadı avlıyorlar ve benzerleri." Boğazını temizledi ve ses tonunu yumuşattı. "Cadı avcıları olarak iyi niyetliyiz; ve onları ayıklamak, dünyadaki iyi insanlardan uzaklaştırmak için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz ."

"Elinden gelenin en iyisini mi yaptın ?" diye sordu Lazarus.

Adam , "Biz," diye bağırdı, sonra da yetenekleriyle övündü: "Yine de ben daha tecrübeliyim, çoğu kişiden daha yetenekliyim."

Lazarus odanın etrafına bakındı. "Diğer cadı avcıları nerede?"

Adam kollarını sallayarak etrafına bakındı ve inanmaz bir şekilde kıkırdadı. "Her yerdeyiz, iyi adamım —birçok ülkeye yayılmış durumdayız —her zaman saklanıyoruz!" diye haykırdı adam. "Cadıları koruyabilecek kişilere kendimizi açıkça tanıtıyoruz . Bizim hayatımız gizlilik içinde geçiyor. Ve şunu unutmayın ki, sizi ben bulmadım; beni ve cadılarımı siz buldunuz."

Lazarus bakışlarını yere indirdi, belki de dünyanın ağırlığının aniden üzerine çöktüğünü hissediyordu. Masada yatan cesedin yüzüne bakarken, Lord D'Alcicourt'un çamaşircısının yalvaran sesi zihninde yankılanıyordu, soruyordu: 'Aman Tanrım, bizi kurtaracak mısınız?' Dış kapının eşiğini tekrar kontrol etti , hiçbir ışık görünmüyordu.

Sonra kollarını kavuşturmuş olan balıkçıya baktı ve gülümsedi. "Sen "Beni bunca yıldır keşfeden ilk kişi sensin. Ve muhtemelen sonuncusu da sen olacaksın—çünkü ben en iyi cadı avcılarından biriyim." Lazarus'u umursamaz bir el hareketiyle savuşturdu ve şöyle devam etti: "Endişelenme. Her zaman biliyordum ki, bu iş birden fazla zaman alacaktı." Beni keşfeden sıradan bir adam —ve uçan bir adam tarafından keşfedilmem, sadece çağrı niteliğindedir. " Cadı avcılığı mesleğine olan sarsılmaz bağlılığıma dikkat edin." Derin bir nefes aldı ve sırttı. "Ve inanıyorum ki Yüce Yaratıcı sonunda beni ödüllendirdi —uçan bir çırak ve olağanüstü bir cadı avcısıyla. Ne düşünüyorsun Lazarus? Kanatlarında bir cadıyı taşıyabilir misin? Dünyayı birlikte kurtarabilir miyiz?" Ellerini bir kez çırptı, dua eder gibi bastırdı ve cevap bekledi.

Lazarus , "Burada cadı yok," dedi. "Cadı avcısı , cadılar olmadan kadın katili olmaktan başka ne olabilir ki?"

Adam kıkırdadı ve "Ey imansızlar!" dedi. Birkaç adım ilerledi.

"Eğer size burada sadece duyduğunuzu iddia ettiğiniz böceklerin değil, cadıların da olduğunu kanıtlayabilirsem , o zaman bana inanır mısınız?"

Lazarus, uzun ve yıpranmış kapıya bir göz attı.

Adam başını salladı, "Evet, orada." Kapıyı işaret etti. "Tam orada. İçeri girebilirim." Size kötülükleri sonsuza dek ortadan kaldırılmış birçok yaşlı cadı ve cadı göstereyim. Avcının ustalığının iyi sonuçlarını görmek ister misiniz ?

Dünyanın ağırlığı ve çamaşırhaneci kadının sözleri omuzlarında, Lazarus elinden geldiğince her şeyi düşündü . Uzun, yırtık pırtık kapıyı, yanındaki yanan duvar meşalelerini ve etrafındaki alanı inceledi . Sonunda, balıkçı evinin parmaklıklı dış kapısına doğru geri çekilerek, " Lütfen bana iyi çabalarınızı gösterin," diye yanıtladı .

"Harika!" diye bağırdı balıkçı. "Öyleyse cadı avcılarınız!" Dikkatlice uzun kapıya doğru ilerlerken, Lazarus'a yumuşak ve sert bir sesle şöyle öğüt verdi: "Şimdi, kapıyı açmadan önce cadılar hakkında bilmeniz gereken birkaç şey var. Hayatınız buna bağlı olabilir. Beni anlıyor musunuz?"

Lazarus başını salladı ve adam devam etti: "Öncelikle, cadılar bedenleri alındığında hemen ölmezler . Demek istediğim, yüz hatları tamamen solup geldikleri iğrenç çamura geri dönene kadar sadece ölüm taklidi yaparlar. Hâlâ kötülüklerini üzerinize işleyebilirler — çok sonraları fark ettim ki, birlikte yattıklarında güçleri tek başlarına yattıklarından daha büyük oluyor. Ancak bu durumu hafifletmek için, bir cadı avcısı onları ortadan kaldırmalıdır."

Öldürülen cadının başını, türünün diğer örneklerinin yanına koymadan önce. Ve her Cadı, bir sonrakine tam olarak uygun bir şekilde yerleştirilmelidir ; eskiden yeniye, dıştan dışa doğru. İçeriye."

"Ya bu şekilde yerleştirilmezlerse?" diye sordu Lazarus.

Balıkçı parmağını Lazarus'a salladı. "Sakın o hatayı yapma, Lazarus."

"Siz onların düzenini tersine çeviremeden sizi yakalayacaklar."

"O zaman bunu yapmayacağım ; beni yakalayamayacaklar ," diye onayladı Lazarus.

Asılı zincirleri ayırdı ve balıkçıyı takip ederek yüksek kapıya doğru ilerledi.

Adam, onu uyarmak için kısa bir süre arkasına döndü: "Neyi hissedebileceğine

inaniyorsan, ona dokunma; aksi takdirde dayanılmaz bir hastalığa veya deliliğe yakalanırsın."

Lazarus başını salladı ve yüksek kapıya yaklaştıklarında, adam çılgınca dönüp kolunu yakalayınca Lazarus duvardaki askıdan bir meşale aldı. "Ne yapıyorsun ?" Bir an için, yüz yüze, gözleri meşale ışığı altında yanan mavi ve kahverengi küreler gibi kilitlenmiş halde durdular.

"Sen kapıyı açarken ben de el fenerini alıyorum," diye yanıtladı Lazarus.

Adam elini gevşetti ve başını salladı. "Öylesin. Ama içeri adım atmayacaksın."

"Sözünüzü tutabilir miyim?"

"İçeri girmeyeceğim ," dedi Lazarus.

Adam, kapının metal mandalını kavrayıp Lazarus'a dönerek, " Daha öğrenecek

çok şeyin var ," dedi. "Şimdi, dünyanın kötü cadılarına gelelim. En kötüsünü, en

iğrenç ve pis kötülüğü sonsuza dek içeride hapsedilmiş halde görmeye hazır mısınız?"

Bu kapı mı?

Lazarus başını sallayarak meşaleyi kaldırdı. "Ancak siz izin verirseniz."

"Öyleyse bakın," dedi balıkçı, uzun ve yıpranmış kapıyı yavaşça açarak.

Kapı gıcırdadı, odanın karanlık iç kısmının daha fazlasını yavaş yavaş ortaya çıkardı .
Karanlıktan sinekler fişkırdı ve meşale alevi, Lazarus'un başına ve omuzlarına yağın yanmış böceklerle çıtırdadı. Çürüme kokusu etrafına yayıldı; öğürdü, geri çekildi ve ağzını kapattı .

Balıkçı kıkırdadı ve kapıyı ardına kadar açtı. " Cadı avcısı olmak için seninkinden daha güçlü bir mideye ihtiyaç var . Ve biz bunun üzerinde çalışacağız." Lazarus'un kolunu yakaladı ve onu kapının eşiğine doğru çekti , odanın aydınlatılmış iç kısmına ve ceset yığınının işaret etti . "Bunların hepsi cadı ," dedi, çürüyen yığının üzerinde elini gezdirerek, "En eskiden en yeniye; dıştan içe; tam olarak yerleştirilmiş ve başsız, olması gerektiği gibi ." Arkasını döndü ve Lazarus'un yüzünde parmağını şıklattı . "Ah! Endor'da tanıdık bir ruhu olan ve Saul'un bizzat aradığı o yaşlı kadını hatırlıyor musun ? Onu hatırlamıyor musun —Endor'lu bu cadıyı?"

"Onu hatırlamıyorum; ancak Samuel'in birinci kitabında ondan bahsedildiğini okudum."

"İnancınızın kutsal kitaplarında yazılı olan aynı cadı," diye onayladı, ellerini beline koyup sırtıırken. Sonra kıkırdadı ve göğsüne vurarak övündü, "Yakaladığım ilk cadı oydu." Başparmağıyla odanın içini işaret etti. "Ve hâlâ kafası bende."

"Oysa siz Kutsal Yazıları, insanlar tarafından yazılmış basit yalanlar olarak nitelendiriyorsunuz. Ve yalan söylemediğinizi iddia ediyorsunuz . Nasıl olur da doğruyu söylerken, Kutsal Yazılarda kayıtlı olan bir kadının kafasına sahip olduğunuzu iddia edersiniz ve aynı zamanda Kutsal Yazıların tüm kayıtlarını hiçe sayarsınız?"

Adam ellerini uzattı ve onu her türlü suçlamadan veya ima edilen şeyden arındırmak istercesine kaşlarını çatarak şöyle cevap verdi: "Ey yüce Lazarus, kutsal kitabınızda yazılan her şeyi göz ardı etmiyorum . Tıpkı insanların ilahi gerçek olduğunu iddia ettiği diğer yazılı eserleri de tamamen göz ardı etmediğim gibi . Tüm eserler tarih bakımından zengindir; hepsi ortak gerçeklerle doludur. İyi eğitilmiş bir kâtip, yalanlarının arasına gerçekleri söylemeden nasıl yalan söyleyebilir ki ?"

"Yani kutsal yazılarınızın bu Endorlu kadın hakkında doğruyu söyleyeceğine inanırken , Yüce Rab hakkında yalan söyleyeceğinize mi inanıyorsunuz?"

"Dediğim gibi, aynen öyle; onun kellesi bende," dedi adam sırtarak ve sert bir şekilde. "Bana kanıt olarak gösterebileceğiniz Tanrınızdan bir şey var mı?"

Lazarus çenesini sıktı ve derin bir nefes aldıktan sonra onu azarladı: "

Endorlu kadın çok uzun zaman önce yaşadı. Sana inanmıyorum."

Adam kaşlarını çattı, homurdanarak tekrar kapı aralığına işaret etti, "İşte orada. Ve dediğin gibi, cadılarım olduğuna inanmıyorsun— sana onları gösteriyorum . Ve Endor cadısına sahip olduğuma da inanmıyorsun— " boğazını temizledi , "Yeteneklerime olan sürekli güvensizliğin beni iyice kızdırıyor."

"Onun kafasının sizde olduğundan nasıl emin olabilirsiniz?"

"Elbette, gerçekten de bende var! Cadılar ölümlü insanlar gibi ölmez!" diye haykırdı adam . "Her şeye inanmadan önce her şeye şahit olmak mı gerekiyor ?"

"İzin verirseniz," dedi Lazarus.

"Pekâlâ, o zaman." Balıkçı, görünürde itiraz edercesine homurdandı. "Ancak, hemen şimdi, size öğrettiklerime biraz güven göstermenizi bekliyorum. Bir öğretmen ve deneyimli bir cadı avcısı olarak, her sözüme itiraz etmenizi beklemiyorum. Şimdi verin "Yolumu görebilmem için bana ışık ver." İçeri girerken Lazarus'un meşale taşıyan kolunu kapı aralığına çekti ve ceset yığınının yanından sıyrılıp odanın daha derinlerine doğru ilerledi. Arkasından seslendi, "Dışarıdan içeriye doğru yatış şekillerine bakarsak, onun başı en uzakta olanıdır."

Lazarus fırsatı yakaladı. Açık kapının kenarına uzandı, ancak duraksadı;

Uzattığı parmakları neredeyse gri ahşaba değiyordu. Kendini kontrol etti ve kolunu geri çekti.

Balıkçının sesi, karanlık odanın derinliklerinden geldikçe daha da boğuk ve uzak bir hal aldı: "İşte bu, annemmiş gibi davranan cadının kafası." ve babam uyurken onu öldürmeye kalkıştılar."

Lazarus'un kolu tekrar kalktı ve bu sefer kapıyı kapatıp kilitlemek niyetiyle kapının ahşap kenarını kavradı; ancak kolu kapıyı kapatmadı . Yüzünü buruşturdu, iç çekti ve geri çekildi.

Balıkçının sesi kısık olsa da sözleri net bir şekilde duyuldu. "Babamı gömdüğümde , o iğrenç cadıyı mezarından çıkardım..."

Lazarus, masanın üzerindeki cesedin yanında duruyordu. Boş bakışlarını fark etti ve geri çekilerek evin dış kapısına yaklaştı. Kapının karanlık eşiğini inceledi ve gecenin çöktüğünü doğruladı. Aniden kulakları dikleşti ve gözleri, kendi kendine gıcırdayan uzun, yırtık kapıya doğru kaydı. Ne bir esinti, ne bir fare , ne de kapıyı kapatacak bir şey vardı ; yine de paslı menteşelerinin sürekli gıcirtısı devam ediyordu. Yavaşça açılıp kapanan kapı... Kapı nihayet yarı yolunu geçtikten sonra, ölümcül solgun parmaklar ve siyah tırnaklar, sallanan kapının dikey tahtalarının arka tarafından uzanıp odanın mum ışığında görünür hale geldi.

Lucifael geri çekilen gölgelerin arasından sessizce çıktığında, adam gerildi ve tısladı. Uzun, hırpalanmış kapının ardında. Kapıyı yavaşça kapatıp, balıkçıyı içeride hapsetti. Sonra döndü ve siyah cam küreleri andıran, yansıtıcı, kırılmayan gözleriyle Lazarus'un karşısına dikildi. Katmanlı sesi, bir resital gibi, aynı anda birçok kadının ezgisine uyarak konuştu: "Çok yakındın Eljo. Ama bir başkasının hayatını kurtarmak için bile kapıyı kapatmaya cesaret edemedin . Bu seni ne yapıyor Eljo? Tanrısal mı? Aziz mi? Söyle bana."

"Birçok insanın hayatını kurtarabilecek tek bir açık kapıyı bile kapatacak inancın yokken, başının etrafındaki o hastalıklı tahtın parıltısını gerçekten hak ediyor musun ? Dindarlığın ve zayıflığın gerçekten de senin sonun olacak. Çok tahmin edilebilirsin Eljo, çok kolay okunuyorsun. Neden zahmet ediyorsun ki?"

Balıkçının boğuk sesi panik içinde bağırdı: "Ne yapıyorsun Lazarus? Kapıyı aç! Tanrım, kırırdıyorlar! Sürünüyorlar! Hemen aç kapıyı Lazarus!" Şimdi! Başsız duruyorlar! Hayır! Lazarus!

Lucifael, Lazarus'a doğru yavaşça ilerledi. Önünde bir hamamböceği denizi açıldı ve adımları için tahta zeminden oluşan temiz bir yol açıldı. Lazarus'a yaklaştı, kanatlarını dış kapıya ve hâlâ sağlam olan çapraz çubuğa dayadı. Daha fazla geri çekilemediğinde, yüzüne yaklaştı ve ona ders verdi: "Şimdi burada olman, sadece benim hızlı müdahalem sayesinde. Seni o kaleden kurtaran ve yoluna gönderen bendim. Uçman tamamen benim sayemdeydi."

"Kendi saçlarımdan yetişmiş dev domuz. Benim yardımım olmasaydı, çoktan parçalara ayrılıp küle dönmüş olabilirdin . Ama işte buradasın, canlı ve nefes alıyorsun ve seni esaretten kurtardığım için bana son derece minnettarsın ."

Lazarus'un yüzünden uzaklaştı ve konuşmaya devam etmeye çalışırken masadaki aynı şekilde çıplak cesedi inceledi. "Sizi kurtardığım için, İtalya'daki Canello Manastırı'na yolculuğunuza devam etmenizi bekliyorum . Ve katedralin sunağının altındaki son kapı taşı açıldığında, sizi aynı şekilde ödüllendireceğim. Hizmetlerinizin karşılığında size bahşedeceğim ."

Balıkçı telaşlı bir yalvarışla sözünü kesti: "Sana her şeyi veririm! Sadece kapıyı aç, Lazarus! Ne istersen , her şeyi! TANRI AŞKINA!"

Ağlamaya ve inlemeye başladı.

Gözle görülür şekilde sinirlenen Lucifael, döndü ve kapıya tırnaklarını vurdu. Balıkçının yalvarışları acı dolu, boğucu bir çığlığa dönüştü; odanın iç duvarlarına boğuk bir gürültü çarptı ve balıkçı kulübesine yeni bir sessizlik çöktü.

Kadın Lazarus'a döndü. "Canello'ya vardığında, son Kapı Taşı'nı sana göstereceğim; onu benim için açacaksın. Taşın üzerindeki kelimelerin sırası ve doğru okunuşu konusunda sana rehberlik edeceğim."

"Yaklaşmayacağım ," diye yanıtladı, kapıya daha da sıkıca yaslanarak.

Ona doğru atıldı. "Yoluna devam et! Bana saygısızlık etme ya da sabrımı zorlama, Eljo!"

Kapıyı açın ve hemen şimdi gökyüzüne yükselin!

Kapı direğini kaldırdı ve kapı aralığından uzağa fırlattı.

"Ve çok fazla oyalanmayın."

Lazarus karanlığa doğru adım attı ve çürümüş yere son bir kez bakmak için arkasına döndü. Balıkçı evinin loş iç mekanında, masanın üzerindeki cesedin yer değiştirdiğini, yukarı doğru uzanmış kolunun masanın kenarından sarkıp ona doğru uzandığını, sanki ona doğru uzanıyormuş gibi görebildi.

Yuvarlanan gölgeler ve uzun gölgeler arasında, masanın ateş ışığının titrek parıltısı altında, ölü yüz ona hızlı bir göz kırpması ve huzurlu bir gülümsemeyle veda ediyormuş gibi göründü.

"Acele et!" diye homurdandı Lucifael arkasından.

O iğrenç kulübeden geri çekildi, zihni, sonsuza dek unutulmayacak kadar kafa karıştırıcı ve korkunç kalabilecek sayısız istenmeyen görüntü ve sesle altüst olmuştu . Bunların çoktan zihninin duvarlarına kazındığını ve hayatının geri kalanında ona musallat olabileceğini fark etti . Artık kolları, bacakları ve kanatları kadar onun bir parçasıydılar . Ve biliyordu ki, bunlar zamanla zihinleri değiştiren, iyi ya da kötü yönde etkileyen türden anılardı ve artık onun içindeydiler . Yıkanamaz, kesilemez veya yırtılamazlardı, bu süreçte kendisini yok etmeden. Giysilerinde hala kalan çürük koku gibi, o iğrenç kulübe de artık onun ayrılmaz bir parçasıydı - ki bu onu bile değiştirebilir, eğer sadece Azımsanmayacak kadar fazla.

Otları kenara çekti, yıldızlarla dolu gökyüzünü taradı ve bir sürü kuş bırakarak yukarı doğru atıldı. Ardında yükselen ve sarmal şeklinde dönen sinekler bırakıyordu. Bir dizi selvi ağacının tepelerini çevreledikten sonra yıldızlara doğru yükseldi ve sonunda güneye doğru yön değiştirdi.

Uzun yıllar incelediği manastır haritalarının hatıralarına ve herhangi bir göçmen kuşun doğuştan gelen yön bulma yeteneğine uygun olarak, Lazarus aklında planladığı uçuş yolunu doğrudan Leon Körfezi'nin kuzey kıyılarıyla hizaladı. Rüzgarsız, serin akşamda kendini dengeledi ve düz bir şekilde ilerleyerek, uzaktaki İtalyan Umbria'daki Monastero del Canello'ya doğru istikrarlı bir rota çizdi; burada yerleşik bir rahibi bulup Auvergne, Fransa'ya geri getirerek, yoldan çıkmış, intikamcı ve aptal bir Avignon Kardinali'nin, Üst Konsey'in korunan Apokrif arşivlerinden çalınmış el yazmalarını kullanarak beceriksizce ama başarılı bir şekilde aşmayı başardığı Abbaye des Gardiens Kapı Taşı'nı kapatmayı amaçlıyordu.

[Bölüm 17 Sonu]

Bu edebi eser , tamamen şu amaçla yaratılmıştır :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~